

Et forslag til den internasjonale kommunistiske bevegelsens generallinje

**Brevet fra sentralkomiteen i
Kinas Kommunistiske Parti**

**Svar på brevet fra sentralkomiteen i
Sovjetunionens Kommunistiske Parti
av 30. mars 1963.**

Forlaget Oktober A/S.

Et forslag til den internasjonale kommunistiske bevegelsens generallinje

Brevet fra sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti —
Svar på brevet fra
sentralkomiteen i Sovjetunionens Kommunistiske Parti
av 30. mars 1963.

1. Opplag, 1971

FORLAGET OKTOBER A/S

BERIKTIGELSE

I teksten er *contradiction* feilaktig oversatt med *motsetning*. Den korrekte oversettelse er *motsigelse*.

Motsigelse betyr i den materialistiske dialektikk enheten av de to motsatte sidene, *motsetningene*.

Se forøvrig Mao Tsetung: »Om Motsigelsen», side 3.

Under overskriften »Et forslag til den internasjonale kommunistiske bevegelsens generallinje» offentliggjorde Folkets Dagblad den 17. juni brevet av 14. juni fra det kinesiske kommunistpartis sentralkomite. Dette var et svar på brevet fra Sovjetunionens kommunistiske partis sentralkomite av 30. mars. Dette svarbrevet ble overlevert til SUKP's sentralkomite den 15. juni.

I sitt brev gjør sentralkomiteen for Kinas Kommunistiske Parti rede for sine synspunkter og framsetter sitt forslag til den internasjonale kommunistiske bevegelsens generallinje og andre prinsippsspørsmål i tilknytning til dette. Brevet, som inneholder omtrent 30 000 kinesiske skrifttegn, behandler i alt 25 spørsmål.

I sin behandling av den internasjonale kommunistiske bevegelsens generallinje peker brevet fra det kinesiske kommunistpartis sentralkomite på at Deklarasjonen av 1957 og Erklæringen av 1960, som ble enstemmig vedtatt av brøderpartiene, danner den internasjonale kommunistiske bevegelsens fellesprogram. Et besluttosomt forsvar av Deklarasjonens og Erklæringens revolusjonære prinsipper er blitt en presserende og livsviktig oppgave for den internasjonale kommunistiske bevegelse.

Det heter i brevet: »Hva er de revolusjonære prinsippene i Deklarasjonen og Erklæringen? De kan sammenfattes slik:

Arbeidere i alle land, foren dere; verdens arbeidere, foren dere med de undertrykte folk og de undertrykte nasjoner; bekjemp imperialismen og reaksjonen i alle land; kjemp for verdensfred, nasjonal frigjøring, folkedemokrati og sosialisme; befest og utvid den sosialistiske leir; for den proletariske verdensrevolusjon skritt for skritt fram til full seier og skap en ny verden uten imperialisme, uten kapitalisme, og hvor mennesker ikke utbytter mennesker.

Dette er etter vårt syn den internasjonale kommunistiske bevegelsens generallinje i den nåværende etappen.»

Det pekes på at denne generallinjen er en linje for revolusjonær kamp av folket i alle land og for å fullbyrde den proletariske verdensrevolusjon. Det er denne linjen som på den mest virkningsfulle måten bekjemper imperialismen og forsvarer verdensfreden.

De 25 spørsmålene som behandles i brevet er:

1. Et besluttosomt forsvar for de revolusjonære prinsipper i Deklarasjonen av 1957 og Erklæringen av 1960 er for tiden en presserende oppgave.
2. Den internasjonale kommunistiske bevegelsens generallinje i den nåværende etappen.
3. Den internasjonale kommunistiske bevegelsens generallinje må ikke ensidig reduseres til »fredelig sameksistens», »fredelig kappestrid» og »fredelig overgang».
4. De grunnleggende motsetningene i våre dagers verden.
5. De feilaktige synspunkter om de grunnleggende motsetningene i våre dagers verden, som en må ta avstand fra.
6. Spørsmålet om hva som er den korrekte holdning til den sosialistiske leiren.
7. Opprettelse av den bredest mulige enhetsfront mot de amerikanske imperialistene og deres lakeier.
8. Den veldige betydning av de revolusjonære bevegelsene blant folkene i de asiatiske, afrikanske og latin-amerikanske land.
9. Spørsmålet om de revolusjonære kampene som føres av Asias, Afrikas og Latin-Amerikas undertrykte nasjoner og folk.
10. Spørsmålet om de revolusjonære kampene som føres av folkene i de imperialistiske og kapitalistiske land.
11. Spørsmålet om overgangen fra kapitalisme til sosialisme.
12. Den internasjonale kommunistiske bevegelsens og den nasjonale frigjøringsbevegelsens erfaringer og lærdommer.
13. Forholdet mellom de sosialistiske land og de revolusjonære kamper som føres av undertrykte folk og undertrykte nasjoner.
14. Spørsmålet om krig og fred.
15. Spørsmålet om kjernefysiske våpen.
16. Spørsmålet om fredelig sameksistens.
17. Klassene og klassekampen i de sosialistiske land.
18. Om »hele folkets stat».
19. Om »hele folkets parti».
20. Om »kampen mot persondyrkelsen».
21. Spørsmålet om å stole på seg selv og om gjensidig hjelp og samarbeid mellom de sosialistiske land.
22. Spørsmålet om forholdet mellom broderpartiene.
23. Spørsmålet om å bekjempe revisjonismen, som er hovedfaren innen den internasjonale kommunistiske bevegelse, og om kampen mot dogmatismen.
24. Om proletariatets revolusjonære parti, og
25. Spørsmålet om offentlig polemikk innen den internasjonale kommunistiske bevegelsen.

Det heter i brevet: »De spørsmål vi har behandlet er de avgjørende spørsmål som påkaller den internasjonale kommunistiske bevegelsens oppmerksomhet og som den må løse. Vi håper at alle disse spørsmål og også de spørsmål som ble reist i deres brev vil bli utførlig diskutert under drøftingene mellom våre to partier og på konferansen mellom representanter for alle broderpartiene.

Dessuten finnes det andre spørsmål av allmenn interesse, som f. eks. kritikken av Stalin og noen viktige prinsipp saker i forbindelse med den internasjonale kommunistiske bevegelse, som ble reist på SUKP's 20. og 22. kongress, og vi håper at også disse spørsmålene vil bli gjenstand for en oppriktig meningsutveksling under drøftingene.»

Til slutt sier sentralkomiteen for Kinas Kommunistiske Parti i brevet: »Vi håper oppriktig at at drøftingene mellom det kinesiske parti og sovjetpartiet vil bringe positive resultater og bidra til forberedelsene til å innkalle konferansen av alle kommunistiske partier og arbeiderpartier.

Det er nå mer enn noensinne nødvendig for alle kommunister å forene seg på marxismen-leninismens og den proletariske internasjonalismens grunn og på grunnlag av Deklarasjonen og Erklæringen som ble enstemmig vedtatt av broderpartiene.

Sammen med de marxist-leninistiske partier og det revolusjonære folk over hele verden vil Kinas Kommunistiske Parti fortsette sin utrettelige innsats for å forsvare den sosialistiske leirens og den internasjonale kommunistiske bevegelsens interesser, for de undertrykte folks og nasjoners frigjøringssak, og for kamp mot imperialismen og for verdensfred.»

ET FORSLAG TIL DEN INTERNASJONALE KOMMUNISTISKE BEVEGELSENS GENERALLINJE

BREVET FRA SENTRALKOMITEEN I KINAS KOMMUNISTISKE PARTI – SVAR PÅ BREVET FRA SENTRALKOMITEEN I SOVJET- UNIONENS KOMMUNISTISKE PARTI AV 30. MARS 1963

14. juni 1963

Sentralkomiteen i Sovjetunionens Kommunistiske Parti.

Kjære kamerater.

Sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti har behandlet brevet av 30. mars 1963 fra sentralkomiteen i Sovjetunionens Kommunistiske Parti.

Alle som har lagt seg enheten i den sosialistiske leir og i den internasjonale kommunistiske bevegelsen på hjertet, er sterkt interessert i drøftingene mellom det kinesiske parti og sovjetpartiet, og de håper at drøftingene mellom oss vil bidra til å fjerne divergensene, styrke enheten og skape gunstige betingelser for at det innkalles en konferanse av representanter for alle kommunistiske partier og arbeiderpartier.

Det er en felles og hellig plikt for de kommunistiske partiene og arbeiderpartiene i alle land å forsvare og styrke enheten i den internasjonale kommunistiske bevegelse. Det kinesiske parti og sovjetpartiet bærer en tyngre plikt for enheten i hele den sosialistiske leiren og i den internasjonale kommunistiske bevegelse og må følgelig gjøre en tilsvarende større innsats.

Det finnes for tiden en rekke store prinsipielle uoverensstemmelser innen den internasjonale kommunistiske bevegelse. Men hvor alvorlige disse uoverensstemmelsene enn er, må vi vise tilstrekkelig stor tålmodighet og finne utveier til å fjerne dem, slik at vi kan forene våre krefter og forsterke kampen mot vår felles fiende.

Det er med dette oppriktige ønske sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti går til de forestående drøftinger mellom det kinesiske partiet og sovjetpartiet.

I sitt brev av 30. mars legger SUKP's sentralkomite fram sitt syn på spørsmål som må diskuteres under drøftingene mellom det kinesiske partiet og sovjetpartiet, og det reiser spesielt sterkt spørsmålet om den internasjonale kommunistiske bevegelses generallinje. I dette brev vil også vi gjerne gi uttrykk for vårt syn, som danner grunnlaget for vårt forslag til den internasjonale kommunistiske bevegelses generallinje og til noen prinsipp-spørsmål i tilknytning til dette.

Vi håper at når disse synspunkter blir lagt fram, vil det føre til gjensidig forståelse mellom våre to partier og til en detaljert diskusjon om hvert enkelt punkt under drøftingene.

Vi håper også at dette vil føre til at broderpartiene vil forstå våre synspunkter og til en fullstendig utveksling av tanker på broderpartienes internasjonale konferanse.

1. Den internasjonale kommunistiske bevegelsens generallinje må som ledende prinsipp ha den marxist-leninistiske teori om proletariatets historiske oppgave, og må ikke fjerne seg fra denne teori.

Etter at det hadde funnet sted en uttømmende meningsutveksling og i samsvar med prinsippet for å nå fram til enstemmighet gjennom drøftinger, vedtok Moskva-konferansene av 1957 og 1960 henholdsvis Deklarasjonen og Erklæringen. De to dokumentene peker på særdragene i vår epoke og på de allmenne lovene for den sosialistiske revolusjon og den sosialistiske oppbygging, og fastlegger felleslinjen for alle kommunistiske partier og arbeiderpartier. De danner den internasjonale kommunistiske bevegelses felles program.

Det er sant at det i flere år har eksistert divergenser innen den internasjonale kommunistiske bevegelsen når det gjelder forståelsen av og holdningen til Deklarasjonen av 1957 og Erklæringen av 1960. Det sentrale punkt her er om man skal eller ikke skal godta Deklarasjonens og Erklæringens revolusjonære prinsipper. Når alt kommer til alt, er det et spørsmål om man skal eller ikke skal godta marxismen-leninismens universelle sannhet, om man skal eller ikke skal anerkjenne den universelle betydningen av Oktober-revolusjonens vei, om man skal eller ikke skal erkjenne at folket, som fremdeles lever i det imperialistiske og det kapitalistiske system, som omfatter to tredjedeler av verdens befolkning, har behov for å gjøre revolusjon, om man skal eller ikke skal erkjenne at de folk som allerede har slått inn på den sosialistiske vei, og som omfatter en tredjedel av verdens befolkning, må føre sin revolusjon til ende

Et besluttomt forsvar for de revolusjonære prinsippene i Deklarasjonen av 1957 og Erklæringen av 1960 er blitt en presserende og livsviktig oppgave for den internasjonale kommunistiske bevegelse.

Bare hvis man helt ut følger marxismen-leninismens revolusjonære lære og Oktober-revolusjonens allmenne vei, er det mulig å ha en riktig forståelse av Deklarasjonens og Erklæringens revolusjonære prinsipper og innta en riktig holdning til dem.

2. Hvilke er de revolusjonære prinsippene i Deklarasjonen og Erklæringen? De kan sammenfattes slik:

Arbeidere i alle land, foren dere; verdens arbeidere, foren dere med de undertrykte folk og de undertrykte nasjoner; bekjemp imperialismen og reaksjonen i alle land; kjemp for verdensfred, nasjonal frigjøring, folkedemokrati og sosialisme; befest og utvid den sosialistiske leir; før den proletariske verdensrevolusjonen skritt for skritt fram til full seier og skap en verden uten imperialismen, uten kapitalisme og hvor mennesker ikke utbyttes av mennesker.

Dette er etter vårt syn den internasjonale kommunistiske bevegelses generallinje i den nåværende etappen.

3. Denne generallinjen utgår fra den aktuelle verdenssituasjonen som helhet og fra en klasseanalyse av de grunnleggende motsetningene i våre dagers verden, og den er rettet mot den amerikanske imperialismens kontra-revolusjonære globale strategi.

Denne generallinjen er en linje som går ut på å danne en bred enhetsfront med den sosialistiske leir og det internasjonale proletariatet som kjerne, til kamp mot imperialistene og reaksjonen med Sambandsstatene i spissen; det er en linje som går ut på dristig å mobilisere massene, styrke de revolusjonære krefter, vinne mellomlagene krefter og isolere de reaksjonære kreftene.

Denne generallinjen er en linje for besluttet kamp av folket i alle land og for å føre den proletariske verdensrevolusjon fram til slutten; det er en linje som på den mest virkningsfulle måte bekjemper imperialismen og forsvaret verdensfreden.

Hvis den internasjonale kommunistiske bevegelses generallinje ensidig reduseres til »fredelig sameksistens», »fredelig kappestrid» og »fredelig overgang», er det ensbetydende med å krenke de revolusjonære prinsippene i Deklarasjonen av 1957 og Erklæringen av 1960, kaste vrak på den proletariske verdensrevolusjonens historiske oppgave og fjerne seg fra marxismen-leninismens revolusjonære lære.

Den internasjonale kommunistiske bevegelses generallinje må gjenspeile den allmenne loven for verdenshistoriens utvikling. De revolusjonære kampene som føres av proletariatet og folket i de forskjellige land gjennomgår forskjellige faser og de vil alle ha sine spesielle særdrag, men de vil ikke avvike fra den allmenne loven for verdenshistoriens utvikling. Generallinjen må peke ut hovedretningen for de revolusjonære kamper som føres av proletariatet og folket i alle land.

Samtidig som hvert kommunistiske parti eller arbeiderparti utarbeider sine egne linjer og sin egen politikk, er det av den største viktighet at de holder seg til prinsippet om å samordne marxismen-leninismens universelle sannhet med den konkrete praksis i revolusjonen og oppbyggingen i sine egne land.

4. Ved fastsettelsen av den internasjonale kommunistiske bevegelsens generallinje er utgangspunktet den konkrete klasseanalyse av verdenspolitikken og verdensøkonomien som helhet og av den aktuelle verdenssituasjonen, dvs. av de grunnleggende motsetningene i våre dagers verden.

Hvis en unnlater å foreta en konkret klasseanalyse, på slump griper fatt i visse overflatiske foreteelser og trekker subjektive og ubegrunnede konklusjoner, kan en ikke på noen måte komme fram til riktige konklusjoner med hensyn til den internasjonale kommunistiske bevegelsens generallinje, men vil uunngåelig komme inn på en vei som er helt forskjellig fra marxismen-leninismens vei.

Hva er så de grunnleggende motsetningene i våre dagers verden? Marxist-leninistene holder konsekvent fast ved at disse motsetninger er: motsetningene mellom den sosialistiske leir og den imperialistiske leir; motsetningen mellom proletariat og borgerskap i de kapitalistiske land; motsetningen mellom de undertrykte nasjonene og imperialismen, og motsetningene mellom de imperialistiske land og mellom de monopolistiske kapitalistgruppene.

Motsetningen mellom den sosialistiske leir og den imperialistiske leir er en motsetning mellom to fundamentalt forskjellige samfunnssystemer, sosialismen og kapitalismen. Den er utvilsomt meget skarp. Men marxist-leninistene må ikke ganske enkelt mene at motsetningene i verden utelukkende består av motsetningen mellom den sosialistiske leir og den imperialistiske leir.

Den internasjonale maktbalansen har forandret seg og er i stadig sterkere grad blitt gunstigere for sosialismen og alle undertrykte nasjoner og folk i verden, og meget ugunstig for imperialismen og de reaksjonære i alle land. Ikke desto mindre eksisterer objektivt sett de motsetninger som er regnet opp ovenfor.

Disse motsetningene og de kampene som de fører til er innbyrdes knyttet sammen og innvirker på hverandre. Ingen kan utslette noen av disse grunnleggende motsetningene eller på subjektiv måte erstatte alle øvrige motsetninger med en av dem.

Det er ikke til å unngå at disse motsetningene vil føre til folkerevolusjoner, som er det eneste som kan løse dem.

5. Følgende feilaktige syn på spørsmålet om de grunnleggende motsetningene i våre dagers verden må forkastes:

a) det syn som utsletter klasseinnholdet i motsetningen mellom den sosialistiske leir og den imperialistiske leir og som ikke ser på denne motsetning som en motsetning mellom stater under proletariatets diktatur og stater under monopolkapitalistenes diktatur;

b) det syn som bare anerkjenner motsetningen mellom den sosialistiske leir og den imperialistiske leir, men overser eller undervurderer motsetningene mellom proletariatet og borgerskapet i den kapitalistiske verden, mellom de undertrykte nasjonene og imperialismen, mellom de imperialistiske land og mellom monopolkapitalistgruppene, og de kamper som disse motsetningene fører til;

c) det syn som med hensyn til den kapitalistiske verden hevder at motsetningen mellom proletariatet og borgerskapet kan løses uten en proletarisk revolusjon og at motsetningen mellom de undertrykte nasjonene og imperialismen kan løses uten revolusjon i de undertrykte nasjonene;

d) det syn som benekter at utviklingen av de naturlige motsetningene i våre dagers kapitalistiske verden uunngåelig fører til en ny situasjon hvor de imperialistiske land blir låst fast i en intens kamp, og som påstår at motsetningene mellom de imperialistiske land kan utjevnes eller til og med fjernes gjennom »internasjonale avtaler mellom stormonopolene», og

e) det syn som hevder at motsetningen mellom de to verdenssystemene, sosialismen og kapitalismen, automatisk vil forsvinne i løpet av den »økonomiske kappestrid», at de andre grunnleggende motsetningene i verden også vil forsvinne når motsetningen mellom de to systemene forsvinner, og at det vil oppstå en »verden uten kriger», en ny verden med »samarbeid på alle felter».

Det er innlysende at disse feilaktige syn uunngåelig vil føre til en feilaktig og skadelig politikk og dermed også til tilbakeslag og tap av det ene eller andre slag for folkets og sosialismens sak.

6. Maktbalansen mellom imperialismen og sosialismen har gjennomgått en grunnleggende forandring etter den annen verdenskrig. Det viktigste tegn på denne forandring er at verden nå ikke har bare ett sosialistisk land, men en rekke sosialistiske land, som danner den mektige sosialistiske leiren, og at de folk som har slått inn på den sosialistiske vei nå ikke utgjør 200 millioner mennesker, men 1000 millioner mennesker, eller en tredjedel av verdens befolkning.

Den sosialistiske leir er resultatet av det internasjonale proletariats og det arbeidende folkets kamper. Den tilhører like mye det internasjonale proletariatet og det arbeidende folket som den tilhører folket i de sosialistiske land.

De viktigste felles krav fra folket i den sosialistiske leirens land og fra det internasjonale proletariat og det arbeidende folk er at alle kommunistiske partier og arbeiderpartier i de sosialistiske land må:

fastholde den marxist-leninistiske linje og holde fast ved en riktig marxist-leninistisk innenriks- og utenrikspolitikk;

befeste proletariats diktatur og forbundet mellom arbeiderne og bøndene under proletariats ledelse og føre den sosialistiske revolusjon til ende på den økonomiske, politiske og ideologiske front;

fremme de brede massenes initiativ og skaperevne, gjennomføre den sosialistiske oppbygging på en planmessig måte, forbedre folkets levevilkår og styrke det nasjonale forsvar;

styrke den sosialistiske leirens enhet på marxismen-leninismens grunn og støtte andre sosialistiske land i samsvar med den proletariske internasjonalisme;

bekjempe den imperialistiske krigs- og aggresjonspolitikk og forsvare verdensfreden;

bekjempe den anti-kommunistiske, folkefiendtlige og kontra-revolusjonære politikk som føres av de reaksjonære i alle land, og

hjelp de undertrykte klasser og nasjoner i verden i deres revolusjonære kamper.

Alle kommunistiske partier og arbeiderpartier i den sosialistiske leir skylder sine egne folk og det internasjonale proletariat og det arbeidende folk å oppfylle disse krav.

Ved å oppfylle disse krav vil den sosialistiske leir utøve en avgjørende innflytelse på retningen i menneskehetens historie.

Av selvsamme grunn forsøker imperialistene og de reaksjonære ustanselig og på tusen og en måte å få innflytelse over innenriks- og utenrikspolitikken i den sosialistiske leirens land, undergrave denne leir og splitte de sosialistiske lands enhet og særlig enheten mellom Kina og Sovjetunionen. De forsøker ustanselig å drive infiltrasjon og nedbrytende virksomhet i de sosialistiske land og de nærer til og med et urimelig håp om å ødelegge den sosialistiske leir.

Spørsmålet om hva som er den riktige holdning til den sosialistiske leiren er et meget viktig prinsippsspørsmål for alle kommunistiske partier og arbeiderpartier.

Det er under nye historiske forhold de kommunistiske 'partiene og arbeiderpartiene nå gjennomfører den proletariske internasjonalistiske enhetens og kampens oppgave. Den gang det bare fantes ett sosialistisk land og den gang dette land var utsatt for fiendtligheter og farer fra alle imperialister og reaksjonære, den gang var den proletariske internasjonalsismens prøvestein for hvert kommunistisk parti om det beslutsomt forsvarte eller ikke forsvarte det eneste sosialistiske land. Nå finnes det en sosialistisk leir som består av tretten land: Albania, Bulgaria, Cuba, Kina, Den demokratiske republikk Korea, Mongolia, Polen, Romania, Sovjetunionen, Tsjekkoslovakia, Den tyske demokratiske republikk, Ungarn og Den demokratiske republikk Vietnam. Under slike forhold er den proletariske internasjonalsismens prøvestein for hvert kommunistisk parti om det beslutsomt forsvaret eller ikke forsvaret enheten mellom alle landene i leiren på marxismen-leninismens grunn og om det forsvaret eller ikke forsvaret den marxist-leninistiske linje og politikk som de sosialistiske land burde følge.

Hvis noen ikke følger den riktige marxist-leninistiske linje, ikke forsvaret enheten i den sosialistiske leir, men tvert imot skaper spenning og splittelse innen den, eller tilmed følger de jugoslaviske revisjonisters politikk, prøver å oppløse den sosialistiske leir eller hjelper kapitalistiske land med å angripe sosialistiske broderland, da forråder han hele det internasjonale proletariats interesser og interessene for verdens folk.

Hvis noen, som følger i hælene på andre, forsvaret den feilaktige opportunistiske linje og politikk som følges av et visst sosialistisk land, i stedet for å følge den riktige marxist-leninistiske linje og politikk som de sosialistiske land burde følge, forsvaret splittelsespolitikken istedet for å følge enhetspolitikken, da fjerner han seg fra marxismen-leninismen og den proletariske internasjonalsisme.

7. De amerikanske imperialistene har utnyttet situasjonen etter den annen verdenskrig og hoppet inn i de tyske, italienske og japanske fascistenes støvler, de har forsøkt å opprette et veldig verdensimperium, hvis make man aldri har sett. Den amerikanske imperialismens strategiske mål har vært å grafse til seg og beherske den sonen som ligger mellom Sambandsstatene og den sosialistiske leir, slå ned de undertrykte folkenes og nasjonenes revolusjoner, fortsette med å ødelegge de sosialistiske land og dermed bringe alle folk og land i verden, innbefattet deres egne forbundsfaller, inn under den amerikanske monopolkapitals herredømme og slaveri.

Helt siden den annen verdenskrig har de amerikanske imperialistene drevet propaganda for krig mot Sovjetunionen og den sosialistiske leir. Denne propagandaen har to sider. Samtidig som de amerikanske imperialistene faktisk forbereder en slik krig, bruker de også denne propaganda som et røykteppe for å dekke over sin undertrykkelse av det amerikanske folk og over at de utvider sin aggresjon til resten av den kapitalistiske verden.

Erklæringen av 1960 peker på at:

»Den amerikanske imperialismen er blitt den aller største internasjonale utbytter.»

»Det viktigste bolverk for vår tids kolonivelde er USA.»

»Aggresjonens og krigens hovedkraft er den amerikanske imperialismen.»

»De internasjonale begivenheter har i de seneste år gitt mange nye beviser på at den amerikanske imperialisme er verdensreaksjonens viktigste bolverk, en internasjonal gendarm, en fiende av hele verdens folk.»

Den amerikanske imperialismen tvinger sin aggresjons- og krigspolitik igjennom over hele verden, men resultatet kan bare bli det motsatte av hensikten – det vil bare framskynde at folket i alle land våkner opp og vil framskynde deres revolusjon.

De amerikanske imperialistene har således brakt seg selv i motsetning til folkene i hele verden og er blitt omringet av dem. Det internasjonale proletariatet må og kan forene alle krefter som kan forenes, utnytte de indre motsetningene i fiendens leir og opprette den bredest mulige enhetsfront mot de amerikanske imperialistene og deres lakeier.

Den realistiske og riktige linje er å overlate folkets og menneskehetens skjebne til verdensproletariatets enhet og kamp, til enheten i og kampen av folket i alle land.

Men hvis man ikke skjelner mellom fiender, venner og seg selv, men tvert imot overlater folkets og menneskehetens skjebne til samarbeidet med den amerikanske imperialismen, vil dette være å lede folk på aveie. De siste års begivenheter har fått denne illusjon til å briste.

8. De forskjellige typene av motsetninger i våre dagers verden er konsentrert i de veldige områdene i Asia, Afrika og Latin-Amerika. Det er disse områder under imperialistisk herredømme som står sterkest i faresonen, og de er verdensrevolusjonens stormsentra, som tilfører imperialismen direkte slag.

Den nasjonale demokratiske revolusjonære bevegelsen i disse områdene og den internasjonale sosialistiske revolusjonære bevegelsen er de to store strømningene i vår tid.

Den nasjonale demokratiske revolusjon i disse områder er en viktig bestanddel av den proletariske verdensrevolusjon i våre dager. De anti-imperialistiske revolusjonære kampene som føres av folkene i Asia, Afrika og Latin-Amerika knuser og undergraver grunnvollen for imperialismens og det gamle og nye koloniveldets herredømme, og danner nå en mektig kraft i forsvaret for verdensfreden.

Derfor avhenger hele den internasjonale verdensrevolusjonens sak på en måte av utfallet av de revolusjonære kampene som føres av folkene i disse områder, som utgjør et overveldende flertall av verdens befolkning.

Derfor er den anti-imperialistiske revolusjonære kamp som føres av folkene i Asia, Afrika og Latin-Amerika ikke bare en sak av regional betydning, men en sak som har altomfattende betydning for hele den proletariske verdensrevolusjonens sak.

Visse folk går nå så langt at de benekter den store internasjonale betydning av de anti-imperialistiske revolusjonære kamper som føres av folkene i Asia, Afrika og Latin-Amerika, og under påskudd av å ville bryte ned de nasjonale, rasemessige og geografiske skrankene prøver de å gjøre sitt beste for å viske ut skillelinjen mellom undertrykte nasjoner og undertrykkernasjoner, mellom undertrykte land og undertrykkerland og å bremse på de revolusjonære kamper som føres av folkene i disse områder. I virkeligheten tjener de imperialismens herredømme i disse områder, og at imperialismen fremmer sin politikk for gammel og ny kolonialisme. I virkeligheten søker ikke denne »teorien» å bryte ned de nasjonale, rasemessige og geografiske skrankene, men å hevde de »overlegne nasjonenes» herredømme over de undertrykte nasjonene. Det er bare naturlig at denne svikaktige »teorien» blir forkastet av folket i disse områder.

Arbeiderklassen i hvert sosialistisk land og hvert kapitalistisk land må trofast sette kamp-parolene »Arbeidere i alle land, foren dere» og »Arbeidere og undertrykte nasjoner i verden, foren dere» ut i livet; den må studere de revolusjonære erfaringene som folkene i Asia, Afrika og Latin-Amerika har høstet, den må gi sin faste støtte til deres revolusjonære aksjoner og betrakte deres frigjørings sak som den mest pålitelige støtte for seg selv og som i direkte samsvar med sine egne interesser. Dette er den eneste virkningsfulle måte å bryte ned de nasjonale, rasemessige og geografiske skrankene på, og dette er den eneste ekte proletariske internasjonalisme.

Det er umulig for arbeiderklassen i de kapitalistiske land i Europa og Amerika å frigjøre seg hvis den ikke forener seg med de undertrykte nasjonene, og hvis disse nasjonene ikke blir frigjort. Lenin sa så riktig at »den revolusjonære bevegelse i de framskredne land ville i virkeligheten være et rent bedrag hvis ikke Europas og Amerikas arbeidere i sin kamp mot kapitalen sluttet seg fullstendig og intimt sammen med de hundre millioner »koloniale» slaver som undertrykkes av denne kapitalen». ¹

Visse personer i den internasjonale kommunistiske bevegelse inntar nå en passiv, foraktelig eller negativ holdning til de undertrykte nasjonenes frigjøringskamper. I virkeligheten beskytter de monopolkapitalens interesser, forråder proletariatets interesser og synker ned til å bli sosialdemokrater.

Den holdning som inntas til de revolusjonære kampene som føres av folkene i de asiatiske, afrikanske og latin-amerikanske land er et viktig kriterium når en skal skjelne mellom de som ønsker revolusjon og dem som ikke ønsker den, og mellom dem som trofast forsvarer verdensfreden og dem som støtter aggresjonens og krigens krefter.

9. De undertrykte nasjonene og folkene i Asia, Afrika og Latin-Amerika står overfor den presserende oppgaven å bekjempe imperialismen og dens lakeier.

Historien har gitt de proletariske partiene i disse områdene den ærerike oppgaven å heise kampfanen mot imperialismen, mot det gamle og nye kolonivelde og for nasjonal uavhengighet og folkedemokrati, de har fått i oppgave å stå i forreste frontlinje i den nasjonale demokratiske revolusjonære bevegelsen og å kjempe for en sosialistisk framtid.

I disse områdene nekter meget brede lag av befolkningen å være imperialismens slaver. Disse lag omfatter ikke bare arbeidere, bønder, intellektuelle og småborgerskapet, men også det patriotiske nasjonale borgerskap og til og med enkelte patriotiske konger, prinser og adelsmenn.

Proletariatet og dets parti må ha tillit til massenes styrke og må framfor alt forene seg med bøndene og opprette et sterkt forbund mellom arbeidere og bønder. Det er av den største viktighet at framskredne medlemmer av proletariatet arbeider på landsbygda, hjelper bøndene med å organisere seg, og øker deres klassebevissthet og deres nasjonale selvspekt og selvtilit.

Med forbundet mellom arbeidere og bønder som basis må proletariatet og dets parti organisere alle befolkningslag som kan forenes, og organisere en bred enhetsfront mot imperialismen og dens lakeier. For å befeste og utvide denne enhetsfronten er det nødvendig at det proletariske parti bevarer sin ideologiske, politiske og organisatoriske uavhengighet og setter alt inn på å ta ledelsen i revolusjonen.

Det proletariske parti og det revolusjonære folk må lære å mestre alle former for kamp, også den væpnede kamp. De må slå de kontra-revolusjonære væpnede styrker med de revolusjonære væpnede styrker hver gang imperialismen og dens lakeier tyr til væpnet undertrykkelse.

De nasjonalistiske landene som nylig har erobret nasjonal uavhengighet, står fremdeles overfor den vanskelige oppgaven å befeste uavhengigheten, utsette imperialismens og den egne reaksjonens krefter, gjennomføre en jordreform og andre sosiale reformer og utvikle sin nasjonale økonomi og kultur. Det er av praktisk og livsviktig betydning for disse landene å beskytte seg mot og bekjempe den ny-kolonialistiske politikk som de gamle kolonialistene slår inn på for å holde på sine interesser, og særlig gjelder dette den amerikanske imperialismens ny-kolonialisme.

I noen av disse landene fortsetter det patriotiske nasjonale borgerskap å stå sammen med massene i kampen mot imperialismen og koloniveldet og innfører visse sosiale framskrittstiltak. Dette gjør det nødvendig at det proletariske parti foretar en uttømmende vurdering av den progressive rolle som det patriotiske nasjonale borgerskap spiller og at partiet styrker enheten med det.

Etter hvert som de indre sosiale motsetningene og den internasjonale klassekampen tilskjerpes, får borgerskapet, og særlig storborgerskapet, i noen av de land som nylig er blitt uavhengige en stadig større tilbøyelighet til å bli imperialismens tjenere og til å føre en folkefiendtlig, anti-kommunistisk og kontra-revolusjonær politikk. Dette gjør det nødvendig at det proletariske parti beslutsomt må bekjempe denne reaksjonære politikk.

I alminnelighet har borgerskapet i disse land en todelt karakter. Når det dannes en enhetsfront med borgerskapet, må det proletariske partis politikk være såvel en enhetspolitikk som en kamp-politikk. Politikken må gå ut på å forene seg med borgerskapet, for såvidt som dette er progressivt, anti-imperialistisk og anti-føydalt, men å bekjempe borgerskapets reaksjonære tilbøyeligheter til å inngå kompromisser og samarbeide med imperialismen og føydalismens krefter.

I det nasjonale spørsmål er det proletariske partis verdensanskuelse internasjonalistisk og ikke nasjonalistisk. I den revolusjonære kamp støtter det den progressive nasjonalisme og bekjemper den reaksjonære nasjonalisme. Det må alltid trekke en klar skillelinje mellom seg og den borgerlige nasjonalisme, og aldri la seg innfange av den.

I Erklæringen av 1960 heter det: »Kommunistene avslører forsøkene fra den reaksjonære floy av borgerskapet på å utgi sine egne snevre klasseinteresser for hele nasjonens interesser, borgerlige politikeres demagogiske bruk av sosialistiske paroler for å nå dette mål . . .»

Hvis proletariatet i revolusjonen blir et haleheng til godseierne og borgerskapet, er det ikke mulig å vinne noen virkelig eller fullstendig seier i den nasjonale demokratiske revolusjon, og selv om en eller annen slags seier blir oppnådd, vil det bli umulig å befeste den.

Under de undertrykte nasjoners og folks revolusjonære kamper må det proletariske parti legge fram et eget program, som er rettet mot imperialismen og reaksjonen i det egne land og er for nasjonal uavhengighet og folkedemokrati, og det må utføre et selvstendig arbeid blant massene, stadig utvide de progressive kreftene, vinne mellomlagenes krefter over til seg og isolere de reaksjonære kreftene; bare på den måten kan det fullføre den nasjonale demokratiske revolusjon og lede revolusjonen over på sosialismens vei.

10. I de imperialistiske og kapitalistiske land er den proletariske revolusjon og proletariatets diktatur av vesentlig betydning for en fullstendig tilintetgjørelse av det kapitalistiske samfunns motsetninger.

I sitt arbeid for å fullføre denne oppgaven må det proletariske parti under de nå herskende forhold aktivt lede arbeiderklassen og det arbeidende folk i kampene mot monopolkapitalen, for å forsvare de demokratiske rettighetene, mot den fascistiske trusel, for bedre levevilkår, mot imperialistenes opprustning og krigsforberedelser, for forsvaret av verdensfreden og for aktiv støtte til de undertrykte nasjonenes kamper.

I de kapitalistiske land, som den amerikanske imperialisme kontrollerer eller prøver å kontrollere, må arbeiderklassen og folket rette hovedangrepene mot den amerikanske imperialisme, men også mot sine egne monopolkapitalister og andre reaksjonære krefter som forråder de nasjonale interesser.

I de seneste år har veldige massekamper i de kapitalistiske land vist at arbeiderklassen og det arbeidende folk på nytt er i ferd med å våkne opp. Deres kamper, som retter slag mot monopolkapitalen og reaksjonen, har skapt lyse utsikter for den revolusjonære sak i deres egne land og er også en mektig støtte for de asiatiske, afrikanske og latin-amerikanske folks revolusjonære kamper og for landene i den sosialistiske leir.

Når de leder de revolusjonære kampene, må de proletariske partier i de imperialistiske eller kapitalistiske land hevde sin egen ideologiske, politiske og organisatoriske selvstendighet. Samtidig må de forene alle krefter som kan forenes, og bygge opp en bred enhetsfront mot monopolkapitalen og mot den imperialistiske aggresjons- og krigspolitik.

Når de aktivt leder de daglige kampene, må kommunistene i de kapitalistiske land forbinde disse kamper med kampen for de allmenne interessene og interessene på lang sikt, de må oppdra massene i en marxist-leninistisk revolusjonær ånd, ustanselig øke deres politiske bevissthet og påta seg den proletariske revolusjons historiske oppgave. Hvis de unnlater å gjøre dette, hvis de betrakter den dagsaktuelle kampen som alt, fastlegger sin virksomhet fra sak til sak, tilpasser seg til de daglige begivenhetene og ofrer proletariatets hovedinteresser, da er dette rett og slett sosialdemokratisme.

Sosialdemokratiet er en borgerlig ideologisk retning. Lenin påpekte for lenge siden at de sosialdemokratiske partiene er borgerskapets politiske troppeavdeling, dets agenter innen arbeiderbevegelsen og dets viktigste samfunnsstøtte. Kommunistene må i hovedspørsmålet om den proletariske revolusjon og proletariatets diktatur til enhver tid trekke et klart skille mellom seg og de sosialdemokratiske partiene, de må tilintetgjøre sosialdemokratiets ideologiske innflytelse i den internasjonale arbeiderbevegelsen og innen det arbeidende folk. Det kan ikke herske skygge av tvil om at kommunistene må vinne over til seg de masser som står under de sosialdemokratiske partienes innflytelse, de må vinne over til seg de venstre-elementer og sentrumselementer innen de sosialdemokratiske partiene, som er villige til å kjempe mot landets egen monopolkapital og mot utenlandsk imperialismes herredømme, og de må forene seg med dem i en bred fellesaksjon i arbeiderbevegelsens daglige kamp og i kampen for å forsvare verdensfreden.

For å kunne lede proletariatet og det arbeidende folk i revolusjonen må de marxist-leninistiske partier mestre alle kampformer og raskt være i stand til å erstatte en form for kamp med en annen form etter hvert som kampbetingelsene skifter. Bare hvis den mestrer alle former for kamp — fiedelig og væpnet kamp, åpen og hemmelig, legal og illegal, parlamentarisk kamp og massekamp osv. — vil proletariatets fortropp under alle omstendigheter være uovervinnelig. Det er galt å unnlate å gjøre bruk av parlamentarisk kamp og andre legale kampformer, når slike former kan og må brukes. Men hvis et marxist-leninistisk parti henfaller til legalisme eller parlamentarisk idioti, hvis det nøyer seg med å føre kamp innenfor de rammer som borgerskapet tillater, da vil dette uunngåelig føre til at man gir avkall på den proletariske revolusjon og proletariatets diktatur.

11. I spørsmålet om overgangen fra kapitalisme til sosialisme må det proletariske parti ta utgangspunkt i klassekamp- og revolusjonsstandpunktet og bygge på den marxist-leninistiske lære om den proletariske revolusjon og proletariatets diktatur.

Kommunistene vil bestandig foretrekke å gjennomføre overgangen til sosialismen med fredelige midler. Men kan en derfor gjøre fredelig overgang til et nytt verdensomfattende strategisk prinsipp for den internasjonale kommunistiske bevegelse? På ingen måte.

Marxismen-leninismen holder konsekvent fast ved at det grunnleggende spørsmål i alle revolusjoner er spørsmålet om statsmakten. Både i Deklarasjonen av 1957 og Erklæringen av 1960 pekes det tydelig på: »Leninismen lærer, og den historiske erfaring bekrefter at de herskende klasser ikke frivillig gir

makten fra seg.» Det gamle styret trer aldri tilbake, selv ikke i krisetider, så sant det ikke støtes bort. Dette er klassekampens universelle lov.

Marx og Lenin har gitt uttrykk for at revolusjonen under spesielle historiske forutsetninger kan forløpe fredelig. Men, som Lenin pekte på, revolusjonens fredelige forløp er en mulighet som en »meget sjelden støter på i revolusjonens historie».

Det finnes faktisk ikke en eneste historisk presedens for en fredelig overgang fra kapitalisme til sosialisme.

Visse personer sier at det fantes heller ingen presedens den gang Marx forutsa at sosialismen uunngåelig ville komme til å avløse kapitalismen. Hvorfor kan vi så ikke forutsi en fredelig overgang til sosialismen, selv om det ikke finnes noen presedens for det?

Denne sammenlikning er meningsløs. Marx bygde på den dialektiske materialisme og analyserte kapitalismens motsetninger, oppdaget de objektive lovene for menneskesamfunnets utvikling og kom fram til en vitenskapelig konklusjon, mens de profetene som setter hele sitt håp til »fredelig overgang», bygger på den historiske idealisme, overser de mest fundamentale motsetningene i kapitalismen, avviser den marxist-leninistiske lære om klassekampen og kommer fram til en subjektiv og ubegrunnet konklusjon. Hvordan kan folk som avviser marxismen, få noen hjelp fra Marx?

Det er tydelig for enhver at de kapitalistiske land styrker sitt statsapparat – og i ganske særlig grad sitt militære apparat – og deres viktigste hensikt med dette er å undertrykke folket i sine egne land.

Det proletariske parti må aldri bygge sin tankegang, sin politikk for revolusjonen og hele sitt arbeid på den antagelse at imperialistene og de reaksjonære vil finne seg i en fredelig omdannelse.

Det proletariske parti må forberede seg på to eventualiteter – samtidig som det forbereder seg på at revolusjonen kan få et fredelig forløp, må det også forberede seg på at den får et ikke-fredelig forløp. Det må konsentrere seg om et møysommelig arbeid for å samle revolusjonær styrke, slik at det kan stå klar til å gripe seieren når forutsetningene for revolusjon er modnet, eller rette kraftige slag mot imperialistene og de reaksjonære når de setter i gang overraskende angrep eller væpnede overfall.

Hvis det unnlater å gjøre slike forberedelser, vil det proletariske parti lamme proletariatets revolusjonære vilje, avvæpne seg selv ideologisk og synke ned i en fullstendig passiv tilstand av uforberedthet såvel politisk som organisatorisk, og resultatet vil bli at den proletariske revolusjonære sak begraves.

12. Alle sosiale revolusjoner på de forskjellige stadier av menneskehetens historie er historisk unngåelige og styres av objektive lover som er uavhengige av menneskets vilje. Dessuten har historien vist at det aldri har vært noen revolusjon som var i stand til å seire uten å gjøre omveier og bringe ofre.

Med den marxist-leninistiske teori som grunnlag består det proletariske partis oppgave i å analysere de konkrete historiske forutsetninger, utarbeide en riktig strategi og taktikk, og lede massene forbi skjulte skjær, unngå unødvendige ofre og steg for steg nå fram til målet. Er det mulig helt å unngå ofre? Det er ikke tilfelle med slaver revolusjonene, de livegnes revolusjoner, de borgerlige revolusjoner eller de nasjonale revolusjoner. Det er heller ikke tilfelle med de proletariske revolusjoner. Selv om retningslinjen for revolusjonen er riktig, er det umulig å ha noen sikker garanti mot tilbakeslag og ofre under revolusjonens forløp. Så lenge man følger en riktig linje, er revolusjonen nødt til å seire til slutt. Å gi avkall på revolusjon under påskudd av å ville unngå ofre, betyr i realiteten å kreve at folket for alltid skal vedbli å være slaver og finne seg i pinsler og ofre i det uendelige.

Den elementære kjennskap til marxismen-leninismen forteller oss at en revolusjons akutte fødselsveer er langt mindre smertefulle enn det gamle samfunnets kroniske kvaler. Lenin sa så riktig at »selv når begivenhetene får det fredeligste forløp, vil det nåværende system (det kapitalistiske) alltid og unngåelig kreve utallige ofre fra arbeiderklassen».²

Enhver som mener at en revolusjon bare kan gjøres når alt er enkelt og liketil, bare hvis det finnes en forhåndsgaranti mot ofre og nederlag, er i sannhet ingen revolusjonær.

Hvor vanskelige forholdene enn er, og hvilke ofre og nederlag revolusjonen enn må tåle, må de proletariske revolusjonære oppdra massene i revolusjonens ånd og heise revolusjonens fane og ikke overgi den.

Det ville være »radikal» eventyrpolitikk hvis det proletariske parti satte i verk en fornastet revolusjon før de objektive forutsetningene er modne. Men det ville være høyreopportunisme hvis det proletariske parti ikke våget å lede en revolusjon og gripe statsmakten, når de objektive forutsetningene er modne.

Selv i normale tider, når det leder massene i den daglige kamp, må det proletariske parti ideologisk, politisk og organisatorisk forberede sine egne rekker og massene til revolusjon og fremme revolusjonære kamper, slik at det ikke skal gå glipp av anledningen til å styrte det reaksjonære styre og opprette en ny statsmakt når forutsetningene for revolusjon er modne. Hvis det ikke gjør det, vil det proletariske parti, når de objektive forutsetningene er modne, simpelthen løse vekk sjansen til å gripe seieren.

Det proletariske parti må være både smidig og meget prinsippfast, og leilighetsvis må det inngå slike kompromisser som er nødvendige i revolusjonens interesser. Men det må aldri oppgi den prinsipielle politikk og revolusjonens mål under påskudd av at det må være smidig og under påskudd av nødvendige kompromisser.

Det proletariske parti må lede massene i kamper mot fiendene, og det må vite hvordan det skal utnytte motsetningene mellom disse fiendene. Men hensikten med å utnytte disse motsetningene er å gjøre det lettere å nå fram til målet for folkets revolusjonære kamper og ikke å gjøre slutt på disse kamper.

Utallige kjensgjerninger har vist at overalt hvor imperialismens og reaksjonens mørke regime rår, vil folket, som utgjør over 90 prosent av befolkningen, før eller seinere reise seg til revolusjon.

Hvis kommunistene isolerer seg fra massenes revolusjonære krav, vil de uunngåelig miste massenes tillit og de vil bli henvist til baktroppen i den revolusjonære strømmingen.

Hvis den ledende fløyen i et parti vedtar en ikke-revolusjonær linje og forvandler partiet til et reformistisk parti, da vil marxist-leninistene i og utenfor partiet tre inn i deres sted og føre folket til revolusjon. I en annen situasjon vil de borgerlige revolusjonære tre i forgrunnen og lede revolusjonen, og proletariatets parti vil forspille sitt førerskap i revolusjonen. Når det reaksjonære borgerskap forråder revolusjonen og undertrykker folket, vil en opportunistisk linje forårsake tragiske og unødvendige tap for kommunistene og de revolusjonære masser.

Hvis kommunistene rutsjer ut på opportunismens vei, vil de synke ned til å bli borgerlige nasjonalister og bli et vedheng til imperialistene og det reaksjonære borgerskap.

Det finnes visse personer som påstår at de har ytet de mest skapende bidrag til den revolusjonære teori etter Lenin og at det er de alene som har rett. Men det er meget tvilsomt om de virkelig har tatt i betraktning de veldige erfaringer som hele verdens kommunistiske bevegelse har høstet, om de virkelig har tatt i betraktning den samlede internasjonale proletariske bevegelses interesser, mål, oppgaver, og om de virkelig har en generallinje for den internasjonale kommunistiske bevegelse som er i samsvar med marxismen-leninismen.

I de siste få åra har den internasjonale kommunistiske bevegelse og den nasjonale frigjøringsbevegelse høstet mange erfaringer og trukket mange lærdommer. Noen erfaringer er slike som folk burde sette pris på og noen er slik at de får folk til å gremme seg. Kommuniste og revolusjonære i alle land burde gjennomgå og alvorlig studere disse erfaringene i framgang og nederlag, slik at de kan trekke de riktige konklusjoner og høste nyttig lærdom av dem.

13. De sosialistiske land og de undertrykte folks og nasjoners revolusjonære kamper støtter og hjelper hverandre.

De nasjonale frigjøringsbevegelsene i Asia, Afrika og Latin-Amerika og folkets revolusjonære bevegelser i de kapitalistiske land er en sterk støtte for de sosialistiske land. Det er fullstendig feilaktig å benekte dette.

Den eneste holdning de sosialistiske land kan innta til de undertrykte folks og nasjoners revolusjonære kamper er en holdning som innebærer varm sympati og aktiv støtte. De må ikke innta en likegyldig holdning, en nasjonal, egennyttig holdning eller en stormaktssjåvinistisk holdning.

Lenin sa: »Forbund med de revolusjonære i de framskredne land og med alle undertrykte folk mot noen og alle imperialister – slik er proletarietets utenrikspoliikk.»³ Den som ikke greier å fatte dette poeng og som mener at den støtte og hjelp som de sosialistiske land gir de undertrykte folk og nasjoner er en belastning eller en veldedighet, handler mot marxismen-leninismen og den proletariske internasjonalsisme.

Det sosialistiske systemets overlegenhet og de resultater som de sosialistiske land har oppnådd i oppbyggingen spiller rollen som eksempel og er en inspirasjonskilde for de undertrykte folk og de undertrykte nasjoner.

Men denne rolle som eksempel og inspirasjon kan aldri tre i stedet for de undertrykte folks og nasjoners revolusjonære kamper. Intet undertrykt folk eller nasjon kan nå fram til frigjøring uten gjennom sin egen besluttsomme revolusjonære kamp.

I sine forsøk på å sette den fredelige kappestrid i stedet for de undertrykte folks og nasjoners revolusjonære kamper har visse personer ensidig overdrevet betydningen av den fredelige kappestrid mellom sosialistiske og imperialistiske land. I henhold til det de preker, ville det synes som imperialismen automatisk ville styrte sammen i løpet av denne fredelige kappestriden og at det eneste de undertrykte folk og nasjoner har å gjøre er å vente rolig på at denne dag skal komme. Hva har dette til felles med det marxist-leninistiske syn?

Dessuten har visse personer kott sammen en merkelig historie om at Kina og noen andre sosialistiske land ønsker å »utløse kriger» og utbre sosialismen »gjennom kriger mellom stater». Som Erklæringen av 1960 peker på er dette intet annet enn imperialistisk og reaksjonær bakvaskelse. For å si det like ut er hensikten hos dem som gjentar denne sladder å dekke over at de er motstandere av at verdens undertrykte folk og nasjoner gjør revolusjon og av at andre støtter slike revolusjoner.

14. I de siste få åra er det sagt meget — faktisk svært meget — om spørsmålet om krig og fred. Vårt syn og vår politikk i dette spørsmål er kjent for verden, og ingen kan forvrengte dem.

Det er sørgelig at selv om visse folk innen den internasjonale kommunistiske bevegelse snakker om hvor høyt de elsker freden og hvor sterkt de hater krig, er de ikke villige til å tilegne seg selv den aller minste forståelse av den enkle sannhet om krigen som Lenin har pekt på.

Lenin sa: »For meg ser det ut som om den hovedsak som vanligvis glemmes i spørsmålet om krig, og som vies for liten oppmerksomhet, hovedårsaken til at det hersker så mye strid, og jeg kunne si, nytteløs, håpløs og målløs strid, er at folk glemmer det grunnleggende spørsmålet om krigens klassekarakter; grunnen til at krigen brøt ut; klassene som fører krigen; de historiske og historisk-økonomiske forutsetningene som førte til krig». ⁴

Som marxist-leninistene ser det, er krigen en fortsettelse av politikken med andre midler, og enhver krig er uløselig knyttet til det politiske system og de politiske kamper som forårsaker krigen. Hvis en fjerner seg fra denne vitenskapelige marxist-leninistiske læresetning, som er blitt stadfestet av hele klassekampens historie, da vil en aldri greie å forstå verken spørsmålet om krig eller spørsmålet om fred.

Det finnes forskjellige typer fred og forskjellige typer krig. Marxist-leninistene må være klar over hvilken type krig det dreier seg om. Å blande sammen rettferdige kriger og urettferdige kriger og bekjempe dem alle uten forskjell er en borgerlig pasifistisk og ikke en marxist-leninistisk tankegang.

Visse personer sier at revolusjoner er helt ut mulige uten krig. Hvilke typer krig er det de tenker på da, er det en nasjonal frigjøringskrig eller en revolusjonær borgerkrig, eller er det en verdenskrig?

Hvis de mener en nasjonal frigjøringskrig eller en revolusjonær borgerkrig, da betyr denne formulering faktisk motstand mot revolusjonære kriger og mot revolusjon.

Hvis de mener en verdenskrig, sikter de mot en skyteskive som ikke eksisterer. Selv om marxist-leninistene med grunnlag i de to verdenskrigenes historie har pekt på at verdenskriger uunngåelig fører til revolusjon, er det ingen marxist-leninist som noen gang har ment eller noen gang vil mene at revolusjoner må komme i stand ved hjelp av verdenskrig.

Marxist-leninistene setter avskaffelsen av krig som sitt ideal og tror at kriger kan avskaffes.

Men hvordan kan krig avskaffes?

Slik så Lenin på dette spørsmål: »... vårt mål er å nå fram til et sosialistisk samfunnssystem, som ved å avskaffe inndelingen av menneskeheten i klasser, ved å avskaffe all utbytting av mennesker ved mennesker og av en nasjon ved andre nasjoner — uunngåelig vil avskaffe alle muligheter for krig». ⁵

Også Erklæringen av 1960 formulerer dette meget klart: »Sosialismens seier i hele verden vil definitivt fjerne de sosiale og nasjonale årsaker til krig.»

Men visse personer mener nå faktisk at det er mulig å skape »en verden uten våpen, uten væpnede styrker og uten kriger» gjennom »allmenn og hel avrustning», samtidig som imperialismens system og menneskers utbytting av mennesker fortsetter å eksistere. Dette er en ren illusjon.

Elementære kjennskap til marxismen-leninismen sier oss at de væpnede styrker er den viktigste delen av statsapparatet og at en såkalt verden uten våpen og uten væpnede styrker bare kan være en verden uten stater. Lenin sa: »Først etter at proletariatet har avvæpnet borgerskapet vil det bli i stand til, uten å svikte sin verdenshistoriske oppgave, å kaste alle våpen på skraphaugen; og dette vil proletariatet uten tvil gjøre, men først når denne betingelse er oppfylt, og visselig ikke før.»⁶

Hva er de faktiske forhold i verden i dag? Finnes det en skygge av bevis for at de imperialistiske land med Sambandsstatene i spissen er rede til å gjennomføre allmenn og hel avrustning? Er de ikke alle og enhver opptatt med allmenn og hel opprustning?

Vi har alltid hevdet at for å kunne avsløre og bekjempe imperialistenes opprustning og krigsforberedelser er det nødvendig å framsette forslag om allmenn avrustning. Videre er det gjennom de sosialistiske landenes og hele verdens folks forente kamp mulig å tvinge imperialismen til å godta en slags avtale om avrustning.

Hvis en betrakter allmenn og hel avrustning som hovedveien til verdensfred, sprer den illusjon at imperialismen automatisk vil nedlegge våpnene og prøver å gjøre slutt på de undertrykte folks og nasjoners revolusjonære kamper, da er dette det samme som bevisst å føre verdens folk bak lyset og hjelpe imperialistene i deres aggresjons- og krigspolitikk.

For å kunne overvinne den eksisterende ideologiske forvirring i den internasjonale arbeiderbevegelse i spørsmålet om krig og fred, mener vi at Lenins tese, som er forkastet av de moderne revisjonistene, må tas opp igjen for å tjene kampen mot den imperialistiske aggresjons- og krigspolitikk og for forsvar av verdensfreden.

Folk over hele verden reiser et allment krav om at en ny verdenskrig må forhindres. Og det er mulig å forhindre en ny verdenskrig.

Spørsmålet er så, hvilken vei skal en gå for å sikre verdensfreden? Ifølge det leninistiske syn kan verdensfreden bare vinnes gjennom folkets kamp i alle land og ikke ved å tryggle imperialistene om den. Verdensfreden kan bare forsvares effektivt ved at en setter sin lit til utviklingen av den sosialistiske leirens krefter, til alle lands proletariats og arbeidende folks revolusjonære kamper, til de undertrykte nasjoners frigjøringskamper og til alle fredselskende folks og lands kamper.

Slik er den leninistiske politikk. Enhver annen politikk vil sikkert ikke føre fram til verdensfred, men bare oppmuntre imperialistenes ærgjerrige drømmer og øke faren for verdenskrig.

I de seneste år har visse personer spredt det argument at en eneste gnist fra en nasjonal frigjøringskrig eller fra en revolusjonær folkekrig vil resultere i en verdensbrann som vil utslette hele menneskeheten. Hva er kjensgjerningene? Stikk i strid med det disse folk sier, har de nasjonale frigjøringskrigene og de revolusjonære folkekrigene etter den annen verdenskrig ikke ført til noen verdenskrig. Seieren i disse revolusjonære krigene har direkte svekket imperialistene og i høy grad styrket de krefter som hindrer imperialistene i å sette i gang en verdenskrig, de har styrket de krefter som forsvare verdensfreden. Viser ikke disse kjensgjerningene hvor meningsløst dette argument er?

15. Totalt forbud mot og ødeleggelse av kjernefysiske våpen er en viktig oppgave i kampen for å forsvare verdensfreden. Vi må gjøre vårt ytterste i så måte.

Kjernefysiske våpen har en ødeleggende virkning uten like, og det er grunnen til at den amerikanske imperialismen nå i over et tiår har drevet sin kjernefysiske utpressingspolitikk for å kunne sette sin ærgjerrige drøm om å gjøre folket i alle land til slaver og erobre verdensherredømmet, ut i livet.

Men når imperialistene truer andre land med kjernefysiske våpen, utsetter de folket i sitt eget land for den samme trusel, og vekker det til kamp mot kjernefysiske våpen, til kamp mot den imperialistiske aggresjons- og krigs-politikk. I sitt forfengelige håp om å ødelegge sine motstandere med kjernefysiske våpen, utsetter imperialistene seg samtidig i virkeligheten for faren for selv å bli utslettet.

Det eksisterer faktiske muligheter for å forby kjernefysiske våpen. Men hvis imperialistene blir tvunget til å godta en avtale om forbud mot kjernefysiske våpen, vil det helt sikkert ikke være på grunn av deres »kjærlighet til menneskeheten», men på grunn av trykket fra folket i alle land og for sine egne livsviktige interessers skyld.

I motsetning til alle imperialistene setter de sosialistiske land sin lit til folkets rettfærdige styrke og til sin egen riktige politikk, og de har intet behov for å spille hasard med kjernefysiske våpen på verdensskueplassen. De sosialistiske land har bare kjernefysiske våpen for å kunne forsvare seg og for å hindre imperialismen i å sette i gang en kjernefysisk krig.

Ifølge marxist-leninistenes syn er det folket som skaper historien. Nå som før er det mennesket som er den avgjørende faktoren. Marxist-leninistene legger vekt på den rolle den teknologiske forvandlingen spiller, men det er feilaktig å undervurdere den rolle som mennesket spiller og å overdrive teknologiens rolle.

Oppfinnelsen av de kjernefysiske våpen kan verken stanse framskrittet i menneskehetens historie eller frelse det imperialistiske system fra undergang, like lite som den nye teknikken, den gang den framsto tidligere, kunne frelse det gamle systemet fra undergang.

At det finnes kjernefysiske våpen løser ikke og kan ikke løse de grunnleggende motsetningene i våre dagers verden, de forandrer ikke og kan ikke forandre imperialismens og reaksjonens innhold.

Derfor kan en heller ikke si at i og med de kjernefysiske våpen er muligheten for og nødvendigheten av sosiale og nasjonale revolusjoner forsvunnet, eller at marxismen-leninismens grunnprinsipper og spesielt teoriene for den proletariske revolusjon og proletariatets diktatur og om krig og fred, er blitt avlegs og forvandlet til gamle »dogmer».

16. Det var Lenin som framsatte tesen at det er mulig for de sosialistiske land å praktisere fredelig sameksistens med de kapitalistiske land. Det er en kjent sak at etter at det store sovjetfolket hadde slått tilbake den utenlandske væpnede intervensjon, førte Sovjetunionens Kommunistiske Parti og sovjetregjeringen, først under Lenins og deretter under Stalins ledelse, en konsekvent politikk for fredelig sameksistens, og at det var først etter at de var blitt angrepet av de tyske imperialistene de ble nødt til å føre krig i selvforsvar.

Helt siden den ble grunnlagt, har også Folkerepublikken Kina ført en politikk for fredelig sameksistens med land som har et annet samfunnssystem, og det er Kina som har tatt initiativet til de fem prinsippene for fredelig sameksistens.

Men for noen år siden gjorde visse personer plutselig krav på at Lenins politikk for fredelig sameksistens var deres egen »store oppdagelse». De gjør krav på å ha monopol på fortolkningen av denne politikk. De behandler den »fredelige sameksistens» som om den innbefattet alt, en mystisk bok fra himmelen og gir den æren for all framgang som verdens folk har oppnådd i kamp. Hva verre er, de stempler alle som er uenige i deres forvrengninger av Lenins syn som motstandere av fredelig sameksistens, som folk uten noe kjennskap til Lenin og leninismen, som hedninger som fortjener å brennes på bål.

Hvordan skal de kinesiske kommunister kunne være enige i et slikt syn og i en slik praksis? De kan ikke det, det er umulig.

Lenins prinsipp for fredelig sameksistens er meget klart og oppfattes uten vanskelighet av alminnelige mennesker. Den fredelige sameksistens betegner et forhold mellom land med ulike samfunnssystemer, og må ikke fortolkes etter eget forogdtbefinnende. Den må aldri utvides til å omfatte forholdet mellom undertrykte nasjoner og undertrykkernasjoner, mellom undertrykte land og undertrykkerland, mellom undertrykte klasser og undertrykkerklasser, og aldri defineres som hovedinnholdet i overgangen fra kapitalisme til sosialisme, og enda mindre må en påstå at den fredelige sameksistens er menneskehetens vei til sosialismen. Grunnen til dette er at det er *en* ting å praktisere fredelig sameksistens mellom land med ulike samfunnssystemer. Det er absolutt ikke tillatt og helt umulig for land som lever i fredelig sameksistens å røre ved selv det minste snugg av hverandres samfunnssystemer. Klassekampen, kampen for nasjonal frigjøring og overgangen fra kapitalisme til sosialisme i de forskjellige land er en ganske annen ting. Alt dette er bitre revolusjonære kamper på liv og død, med det mål for øye å forandre samfunnssystemet. Den fredelige sameksistens kan ikke tre i stedet for folkets revolusjonære kamper. Overgangen fra kapitalisme til sosialisme i et land kan bare gjennomføres ved den proletariske revolusjon og proletariatets diktatur i vedkommende land.

I praktiseringen av den fredelige sameksistensens politikk er det uunngåelig at det forekommer kamper mellom de sosialistiske og imperialistiske land på det politiske, økonomiske og ideologiske område, og det er absolutt umulig å drive et »samarbeid på alle felter».

Det er nødvendig for de sosialistiske land å føre forskjellige slags forhandlinger med de imperialistiske land. Hvis man bygger på de sosialistiske lands riktige politikk og trykket fra folket i alle land, er det gjennom forhandlinger mulig å nå fram til visse avtaler. Men det følger ikke av de nødvendige kompromisser mellom de sosialistiske land og de imperialistiske land at de undertrykte folk og nasjoner skal være med på dem og inngå kompromisser med imperialismen og dens lakeier. Ingen må noensinne i den fredelige sameksistensens navn kreve at de undertrykte folk og nasjoner skal oppgi sine revolusjonære kamper.

Det er fordelaktig for de sosialistiske land å praktisere fredelig sameksistens fordi de dermed oppnår fredelige omgivelser for den sosialistiske oppbygging, fordi den imperialistiske aggresjons- og krigspolitikk avsløres og de imperialistiske aggresjons- og krigskrefter isoleres. Men hvis generallinjen i de sosialistiske lands utenrikspolitikk begrenses til fredelig sameksistens, da er det ikke mulig å behandle forholdet mellom de sosialistiske land innbyrdes eller forholdet mellom de sosialistiske land og de undertrykte folk og nasjoner på en riktig måte. Derfor er det galt å gjøre den fredelige sameksistens til generallinjen i de sosialistiske lands utenrikspolitikk.

Slik vi ser det, må generallinjen i de sosialistiske lands utenrikspolitikk ha følgende innhold: å utvikle vennsksforbindelser, gjensidig hjelp og samarbeid mellom landene i den sosialistiske leir i samsvar med den proletariske internasjonalisme; å arbeide for fredelig sameksistens med land som har andre samfunnssystemer på grunnlag av de fem prinsippene, og bekjempe den imperialistiske aggresjons- og krigspolitikk; å støtte og hjelpe alle undertrykte folks og nasjoners revolusjonære kamper. Disse tre sidene henger uløselig sammen med hverandre, og ikke *en* av dem må utelates.

17. I en meget lang historisk periode etter at proletariatet har overtatt makten, fortsetter klassekampen som en objektiv lov, uavhengig av menneskets vilje. Det er bare i formen den atskiller seg fra klassekampen før maktovertakelsen.

Etter Oktober-revolusjonen pekte Lenin gjentagne ganger på at:

- a) utbytterne som er blitt styrtet på tusen og en måte forsøker å gjenerobre det »paradiset» som er blitt tatt fra dem;
- b) i den småborgerlige atmosfære gjenoppstår det stadig og spontant nye elementer av kapitalisme;
- c) det som følge av borgerlig påvirkning og den korrupte atmosfære som gjennomsyrrer småborgerskapet kan oppstå utartede elementer og nye borgerlige elementer i arbeiderklassens rekke og blant regjeringsfunksjonærene;

d) de ytre forutsetningene for at klassekampen fortsetter i et sosialistisk land er at det er omgitt av den internasjonale kapitalisme, utsatt for imperialistenes trusler om væpnet intervensjon og deres undergravingsvirksomhet, som går ut på å få i stand en oppløsning på fredelig vis.

Livet selv har stadfestet disse konklusjoner som Lenin trakk.

I flere tiår og i enda lenger tid etter den sosialistiske industrialisering og etter kollektiviseringen av landbruket vil det være umulig å påstå at noe sosialistisk land vil være kvitt de elementene som Lenin gang på gang tordnet mot, nemlig borgerlig påheng, snyltere, spekulanter, svindlere, lediggjengere, kjeltringer og folk som underslår statens midler. Det vil ikke være mulig å si at et sosialistisk land ikke lenger behøver å gjennomføre eller kan avstå fra den oppgave som Lenin påla om å overvinne »denne smitte, denne pest, denne byll som sosialismen har arvet fra kapitalismen».

I et sosialistisk land trenges det et meget langt historisk tidsrom før en gradvis kan løse spørsmålet om hvem som vil seire – sosialismen eller kapitalismen. Gjennom hele denne historiske perioden pågår kampen mellom sosialismens vei og kapitalismens vei. Denne kampen stiger og faller i bølger, til sine tider blir den meget voldsom, og kampformene er mange og forskjellige.

Deklarasjonen av 1957 slår så riktig fast at «arbeiderklassens erobring av makten er bare begynnelsen i en revolusjon, ikke slutten av den.»

Det er galt å benekte at det finnes klassekamp i perioden med proletariatets diktatur, det er galt å benekte nødvendigheten av en grundig fullbyrdelse av den sosialistiske revolusjon på den økonomiske, politiske og ideologiske front, det er ikke i samsvar med den objektive virkelighet og det er en krenkelse av marxismen-leninismen.

18. Både Marx og Lenin hevdet at hele perioden før man nådde fram til det kommunistiske samfunns høyeste stadium, er en periode med overgang fra kapitalisme til kommunisme, en periode med proletariatets diktatur. Under denne overgangsperioden gjennomgår proletariatets diktatur, dvs. den proletariske stat, den dialektiske prosess hvori denne stat opprettes, befestes, styrkes og dør bort.

I sin «Kritikk av Gotha-programmet» stilte Marx spørsmålet slik: «Mellom det kapitalistiske og det kommunistiske samfunn ligger perioden med det førstes revolusjonære omdannelse til det andre. Til den svarer også en politisk overgangsperiode, hvis stat ikke kan være noe annet enn *proletariatets revolusjonære diktatur*»⁷

Lenin understreket gjentagne ganger Marx's store teori om proletariatets diktatur og analyserte denne teoriens utvikling, særlig i sitt fremragende verk «*Staten og revolusjonen*», hvor han skrev: «... overgangen fra det kapitalistiske samfunn, som utvikler seg henimot kommunismen, til det kommunistiske samfunn, er umulig uten en «politisk overgangsperiode», og staten i denne perioden kan bare være proletariates revolusjonære diktatur».⁸

Videre sa han: «Kjernen i Marx's lære om staten er blitt mestret av dem som forstår at *en enkelt* klasses diktatur er nødvendig ikke bare for ethvert klassesamfunn i sin alminnelighet, ikke bare for *proletariatet* som har styrtet borgerskapet, men også for hele den *historiske periode* som skiller kapitalismen fra det «klasseløse samfunn», fra kommunismen.»⁹

Som vist ovenfor er det Marx' og Lenins grunnleggende tese at proletariats diktatur uunngåelig vil fortsette i hele den historiske overgangsperioden fra kapitalisme til kommunisme, dvs. i hele perioden fram til all klasseskilnad er avskaffet og man er trådt inn i et klasseløst samfunn, det kommunistiske samfunns høyeste stadium.

Hva vil skje hvis det når man er nådd halvveis, proklameres at proletariatets diktatur ikke lenger er nødvendig?

Strider ikke dette fundamentalt mot Marx' og Lenins lære om den stat som er proletariatets diktatur?

Gir ikke dette plass for utviklingen av «denne smitte, denne pest, denne byll som sosialismen har arvet fra kapitalismen»?

Med andre ord, dette ville medføre meget alvorlige følger og sette enhver overgang til kommunismen ut av bildet.

Kan det være en »hele folkets stat»? Er det mulig å sette en »hele folkets stat» i stedet for det proletariske diktators stat?

Det dreier seg her ikke om et spesielt lands indre anliggender, men om et grunnproblem som omfatter hele marxismen-leninismens universelle sannhet.

Ifølge marxist-leninistenes syn finnes det ikke noe slikt som en klasseløs stat, eller en stat som står over klassene. Så lenge staten består som stat, må den ha en klassekarakter; så lenge staten eksisterer, kan den ikke være »hele folkets» stat. Straks samfunnet blir klasseløst, vil det ikke lenger finnes noen stat.

Så hva vil en »hele folkets stat» egentlig være?

Enhver med elementær kjennskap til marxismen-leninismen vil forstå at den såkalte »hele folkets stat» ikke er noe nytt. Representative borgerlige skikkelser har alltid kalt den borgerlige stat for »hele folkets stat», eller en »stat hvor hele folket har makten».

Visse personer kan kanskje si at deres samfunn allerede er et klasseløst samfunn. Vi svarer: nei, det finnes klasser og klassekamp i alle sosialistiske land uten unntak.

Når det fremdeles finnes rester av de gamle utbytterklassene der, som forsøker å få i stand en tilbakevenden, når det stadig gjenoppstår nye kapitalistiske elementer der, og når det fremdeles finnes snyltere, spekulanter, lediggjengere, kjeltringer og folk som underslår statens midler, osv. hvordan kan en da si at det ikke lenger finnes klasser og klassekamp? Hvordan kan en da si at proletariatets diktatur ikke lenger er nødvendig?

Marxismen-leninismen sier oss at foruten å undertrykke de fiendtlige klassene omfatter det proletariske diktators historiske oppgaver under oppbyggingen av sosialismen nødvendigvis også å ta en riktig stilling til forholdet mellom arbeiderklassen og bøndene, befeste det politiske og økonomiske forbundet mellom dem og skape forutsetningene for en gradvis avskaffelse av skilleskilnaden mellom arbeidere og bønder.

Når vi betrakter det økonomiske grunnlaget for et hvilket som helst sosialistisk samfunn, så finner vi at forskjellen mellom hele folkets eiendomsrett og den kollektive eiendomsrett eksisterer i alle sosialistiske land uten unntak, og det finnes også individuell eiendomsrett der. Hele folkets eiendomsrett og den kollektive eiendomsrett er to forskjellige slags eiendomsrett og to forskjellige slags produksjonsforhold i det sosialistiske samfunn. Arbeiderne i bedrifter som eies av hele folket og bøndene på bruk som eies kollektivt, hører til to forskjellige kategorier arbeidende i det sosialistiske samfunn. Derfor består det fremdeles skilleskilnad mellom arbeidere og bønder i alle sosialistiske land uten unntak. Denne skilnad vil ikke forsvinne før overgangen til kommunismens høyeste stadium er gjennomført. På det

nåværende trinn av sin økonomiske utvikling befinner alle sosialistiske land seg langt, langt fra kommunismens høyeste stadium, hvor prinsippet «alle yter etter evne og mottar etter behov» er satt ut i livet. Derfor vil det ta lang, lang tid å avskaffe klasseskilnaden mellom arbeidere og bønder. Og før denne skilnaden er avskaffet, er det umulig å si at samfunnet er klasseløst, eller at prolétariatets diktatur ikke lenger er nødvendig.

Forsøker man å sette den borgerlige teori om staten i stedet for den marxist-leninistiske teori om staten, når man kaller en sosialistisk stat for en «hele folkets stat»? Prøver man å erstatte det proletariske diktaturs stat med en stat av en annen karakter?

Hvis dette er tilfelle, er det intet annet enn et stort historisk tilbakeskritt. Utartingen av samfunnssystemet i Jugoslavia er en alvorlig lærdom.

19. Leninismen framholder at det proletariske parti må eksistere side om side med prolétariatets diktatur i sosialistiske land. Proletariatets parti er uunnværlig i hele den historiske perioden med prolétariatets diktatur. Grunnen til dette er at prolétariatets diktatur må kjempe mot proletariatets og folkets fiender, omdanne bøndene og andre småprodusenter, til stadighet konsolidere de proletariske rekkene, bygge sosialismen og sette i verk overgangen til kommunismen. Intet av alt dette kan gjennomføres uten under ledelse av prolétariatets parti.

Kan det finnes et «hele folkets parti»? Er det mulig å erstatte det partiet som er prolétariatets fortropp med et «hele folkets parti»?

Heller ikke dette er et spørsmål som dreier seg om et spesielt partis indre anliggender, men et grunnproblem som dreier seg om marxismen-leninismens universelle sannhet.

Ifølge marxist-leninistenes syn finnes det ikke noe slikt som et klasseløst politisk parti eller et politisk parti som står over klassene. Alle politiske partier har en klassekarakter. Partiånden er det konsentrerte uttrykk for klassekarakteren.

Proletariatets parti er det eneste parti som kan representere hele folkets interesser. Dette kan det gjøre nettopp fordi det representerer interessene til prolétariatet, hvis tanker og vilje er konsentrert i partiet. Det kan lede hele folket fordi prolétariatet bare kan frigjøre seg helt hvis hele menneskeheten frigjøres, fordi selve prolétariatets natur setter dets parti i stand til å ta fatt på problemene i samsvar med dets nåværende og framtidige interesser, fordi partiet er grenseløst lojalt overfor folket og er besjelet av en selvoppofrende ånd; av dette følger dets demokratiske sentralisme og jernharde disiplin. Uten et slikt parti er det umulig å opprettholde prolétariatets diktatur og representere hele folkets interesser.

Hva vil skje hvis det når man er kommet halvveis til overgangen til det kommunistiske samfunns høyeste stadium, proklameres at proletarietets parti er blitt et «hele folkets parti» og hvis dets proletariske klassekarakter blir benektet?

Strider ikke dette fundamentalt mot Marx' og Lenins lære om proletarietets parti?

Avvæpner ikke dette proletarietet og hele det arbeidende folk såvel organisatorisk som ideologisk, og er det ikke ensbetydende med å hjelpe til med å gjeninnføre kapitalisme?

Er det ikke det samme som å «dra sørover ved å kjøre vogna nordover» om man under slike omstendigheter snakker om en overgang til kommunismen?

20. I de seneste få åra har visse personer krenket Lenins hele lære om det innbyrdes forhold mellom ledere, parti, klasse og masser, og har reist spørsmålet om å «bekjempe persondyrkelsen»; dette er uriktig og skadelig.

Den teorien Lenin framsatte er slik:

- a) massene er delt opp i klasser;
- b) klassene ledes vanligvis av politiske partier;
- c) politiske partier ledes i sin alminnelighet av mer eller mindre faste grupper, sammensatt av de mest autoritative, innflytelsesrike og erfarne medlemmene, som blir valgt til de mest ansvarlige stillingene og som kalles ledere.

Som Lenin sa: «alt dette er elementært».

Proletarietets parti er proletarietets hovedkvarter i revolusjon og kamp. Ethvert proletarisk parti må praktisere sentralisme bygd på demokrati og opprette en sterk marxist-leninistisk ledelse før det kan bli en organisert og slagkraftig fortropp. Å reise spørsmålet om å «bekjempe persondyrkelsen» betyr faktisk å sette lederne opp mot massene, undergrave partiets enhetlige ledelse, som hviler på den demokratiske sentralisme, ødsle bort dets kampstyrke og oppløse dets rekke.

Lenin kritiserte det feilaktige syn som setter lederne opp mot massen. Han kalte det «latterlig meningsløst og dumt».

Kinas Kommunistiske Parti har alltid tatt avstand fra overdrivelse av den rolle enkeltpersonen spiller, har gått inn for og konsekvent praktisert den demokratiske sentralisme innen partiet og gått inn for å knytte ledelsen til massene, det har hevdet at en riktig ledelse må vite hvordan den skal sammenfatte massenes syn.

Samtidig som visse personer høyrøstet bekjemper den såkalte «persondyrkelsen», gjør de i virkeligheten sitt beste for å vanære det proletariske parti og proletarietets diktatur. Samtidig overdriver de kolossalt den rolle visse enkeltpersoner spiller, skyter skylden for alle feil over på andre og gjør selv krav på all ære.

Enda alvorligere er det at visse personer under påskudd av å ville »bekjempe persondyrkelsen» grovt blander seg inn i andre broderpartiers og broderlands indre anliggender og tvinger andre broderpartier til å skifte ut ledelsen, for på denne måten å tvinge sin egen feilaktige linje inn på disse partier. Hva er alt dette annet enn stormaktssjåvinisme, sekterisme og splittelsesvirksomhet? Hva er alt dette annet enn nedbrytende virksomhet?

Det er på høy tid at det alvorlig og lettfattelig propaganderes for Lenins lære om det innbyrdes forhold mellom ledere, parti, klasse og masser.

21. Forholdene mellom sosialistiske land er et mellomfolkelig forhold av en ny type. Forholdet mellom sosialistiske land, hva enten de er store eller små, enten de er sterkt eller svakt økonomisk utviklet, må hvile på prinsippene for full likhet, respekt for den territoriale integritet, suverenitet og uavhengighet og på ikke-innblanding i hverandres indre anliggender, og de må også hvile på prinsippene for gjensidig støtte og gjensidig hjelp i samsvar med den proletariske internasjonalisme.

Ethvert sosialistisk land må i det vesentligste stole på seg selv i sin oppbygging.

Ethvert sosialistisk land må i samsvar med sine egne konkrete forutsetninger først og fremst bygge på sitt eget folks flittige arbeid og evner, utnytte alle sine tilgjengelige ressurser fullt ut og på en planmessig måte sette hele sitt potensial inn i den sosialistiske oppbygging. Bare på denne måten kan det bygge sosialismen på en virkningsfull måte og utvikle sin økonomi i raskt tempo.

Dette er den eneste måten for hvert sosialistisk land å styrke hele den sosialistiske leirens makt, og øke dens evne til å bidra til hele det internasjonale proletariats revolusjonære sak. Å holde seg til prinsippet om i det vesentligste å stole på seg selv i oppbyggingen, betyr derfor en konkret praktisering av den proletariske internasjonalisme.

Hvis et sosialistisk land, utelukkende utfra sine egne delinteresser, ensidig krever at andre broderland skal underordne seg dets behov, og bruker bekjempelsen av det de kaller å »gå sin egen vei» og »nasjonalisme» som påskudd til å forhindre andre broderland i å praktisere prinsippet om i det vesentligste å stole på egen innsats i sin oppbygging og i å utvikle sin økonomi på et uavhengig grunnlag, eller det til og med går så langt at man setter økonomisk press på andre broderland — da er dette et rent utslag av nasjonal egoisme.

Det er absolutt nødvendig at sosialistiske land praktiserer gjensidig økonomisk hjelp, samarbeid og utveksling. Et slikt økonomisk samarbeid må bygges på prinsippene for full likhet, gjensidig fordel og gjensidig kameratslig hjelp.

Det ville være stormaktssjåvinisme å fornekte disse grunnprinsippene og i »den internasjonale arbeidsfordelingens» eller »spesialiseringens» navn tvinge sin egen vilje inn på andre, krenke broderlands uavhengighet og suverenitet og skade deres folks interesser.

I forholdet mellom sosialistiske land ville det være meningsløst å følge en praksis som går ut på å høste profitt på andres bekostning, en praksis som er karakteristisk for forholdet mellom kapitalistiske land, eller å gå så langt som å sette den »økonomiske integrering» og »Fellesmarkedet», som de kapitalistiske monopolgruppene har opprettet for å erobre markeder og grafse til seg profitt, opp som et mønster som de sosialistiske land burde følge i sitt økonomiske samarbeid og sin gjensidige hjelp.

22. Deklarasjonen av 1957 og Erklæringen av 1960 la fram de prinsipper som er bestemmende for forholdet mellom broderpartier. Disse prinsipper er: solidaritetsprinsippet, prinsippet for gjensidig støtte og gjensidig hjelp, uavhengighetsprinsippet og likhetsprinsippet og prinsippet om å nå fram til enstemmighet gjennom drøftinger – alt på marxismen-leninismens og den proletariske internasjonalismens grunn.

Vi merker oss at SUKP's sentralkomite i sitt brev av 30. mars sier at det ikke finnes noen »overordnede» og »underordnede» partier innen den kommunistiske bevegelse, at alle kommunistiske partier er selvstendige og like, og at de må bygge opp forholdet seg imellom på grunnlag av den proletariske internasjonalisme og gjensidig hjelp.

Det er en fin egenskap hos kommunister at deres gjerninger er i samsvar med deres ord. Den eneste riktige måte å trygge og styrke enheten mellom broderpartier på, er at man virkelig holder seg til og ikke krenker, den proletariske internasjonalismens prinsipp, at man virkelig overholder, og ikke undergraver, de prinsipper som gjelder for forholdet mellom broderpartier – og at man ikke bare gjør dette i ord, men, og dette er meget viktigere, også i gjerning.

Hvis en godtar uavhengighetsprinsippet og likhetsprinsippet i forhold mellom broderpartier, da er det ikke tillatt for noe parti å sette seg selv over andre, å blande seg inn i deres indre anliggender, og å benytte patriarkalske metoder i sitt forhold til dem.

Hvis en godtar at det ikke finnes »overordnede» og »underordnede» i forholdet mellom broderpartier, da er det ikke tillatt å tvinge sitt eget partis program, resolusjoner og linje inn på andre broderpartier som den internasjonale kommunistiske bevegelses »fellesprogram».

Hvis en i forholdet mellom broderpartier godtar at enstemmighet skal oppnås gjennom drøftinger, da må en ikke understreke »hvem som er i flertall» eller »hvem som er i mindretall» og pukke på det såkalte flertall for å

tvinge igjennom sin egen feilaktige linje og drive sekterisk politikk og splittelsespolitikk.

Hvis det hersker enighet om at uoverensstemmelser mellom broderpartier må løses ved drøftinger mellom partene, da må andre broderpartier ikke angripes offentlig og med navns nevning på ens egen kongress eller på andre partikongresser, i taler av partiledere, resolusjoner, erklæringer osv.; enda mindre må ideologiske uoverensstemmelser mellom broderpartier også overføres til forholdet mellom stater.

Etter vår mening er det under de nåværende forhold, da det finnes uoverensstemmelser innen den internasjonale kommunistiske bevegelse, særlig viktig å understreke at man må holde seg strengt til de prinsipper som gjelder for forholdet mellom broderpartier, slik disse prinsipper er lagt fram i Deklarasjonen og Erklæringen.

Når det gjelder forholdet mellom broderpartier og broderland, er det i særlig grad spørsmålet om forholdet mellom Sovjet og Albania som for tiden står i forgrunnen. Her dreier det seg om hva som er den riktige måte å behandle et broderparti og et broderland på, og hvorvidt de prinsipper som gjelder for forholdet mellom broderpartier og broderland, slik de er lagt fram i Deklarasjonen og Erklæringen, skal overholdes. Den rette løsning på dette spørsmål er en viktig prinsipp sak for trygginga av enheten i den sosialistiske leir og i den internasjonale kommunistiske bevegelse.

Hvordan en skal behandle det marxist-leninistiske broderpartiet Albanias Arbeiderparti er ett spørsmål. Hvordan en skal behandle den jugoslaviske revisjonistklikken av forrædere mot marxismen-leninismen er et helt annet spørsmål. Disse to vesensforskjellige spørsmål må ikke under noen omstendigheter stilles på like fot.

I deres brev heter det at dere »oppgir ikke håpet om at forholdet mellom SUKP og Albanias Arbeiderparti skal bedres», men samtidig fortsetter dere å angripe de albanske kameratene for det dere kaller »splittelsesvirksomhet». Dette er en klar selvmotsigelse og bidrar ikke på noen måte til å løse problemet om forholdet mellom Sovjet og Albania.

Hvem er det som har foretatt splittelsesaksjoner i forholdet mellom Sovjetunionen og Albania?

Hvem er det som har utvidet uoverensstemmelsene mellom Sovjetunionens og Albanias partier til å gjelde forholdet mellom statene?

Hvem er det som har lagt uoverensstemmelsene mellom Sovjets og Albanias partier og mellom de to land åpent fram for fienden?

Hvem er det som åpent har forlangt en forandring i ledelsen for partiet og staten i Albania?

Alt dette står tydelig og klart for hele verden.

Er det mulig at de ledende kamerater i SUKP virkelig ikke føler sitt ansvar for at forholdet mellom Sovjetunionen og Albania er blitt så alvorlig forverret?

Vi gir igjen uttrykk for vårt oppriktige håp om at de ledende kamerater i SUKP vil følge de prinsipper som gjelder for forholdet mellom broderpartier og broderland og ta initiativet til å finne en effektiv utvei til å forbedre forholdet mellom Sovjet og Albania.

Kort sagt, spørsmålet om hvordan en skal behandle forholdet mellom broderpartier og broderland må tas alvorlig. En streng overholdelse av de prinsipper som gjelder for forholdet mellom broderpartier og broderland er den eneste metoden for en kraftig tilbakevisning av den sladder som imperialistene og de reaksjonære sprer om »Moskvas hånd».

Proletarisk internasjonalsisme kreves av alle partier uten unntak, om de er store eller små, om de sitter ved makten eller ikke. Men de store partiene og de partiene som sitter ved makten har et særlig stort ansvar i så måte. Den rekke av uheldige hendinger som har forekommet i den sosialistiske leiren i den seneste tiden, har ikke bare vært skadelig for vedkommende broderpartiers interesser, men også for folkemassenes interesser i deres land. Dette viser på en overbevisende måte at de store landene og partiene må legge seg på minnet Lenins bud om aldri å begå stormaktssjåvinistiske feil.

Kameratene i SUKP erklærer i sitt brev at »Sovjetunionens Kommunistiske Parti aldri har tatt og aldri vil ta et eneste skritt som kan så fiendskap hos folket i vårt land til det kinesiske broderfolk eller andre folk». Vi har her ikke noe ønske om å gå tilbake og ramse opp de mange ubehagelige begivenhetene som har funnet sted tidligere, vi ønsker bare at kameratene i SUKP strengt vil etterleve denne erklæring i sine framtidige handlinger.

I løpet av de seneste få åra har våre partimedlemmer og vårt folk lagt for dagen den største tilbakeholdenhet overfor en rekke alvorlige hendinger som har krenket de prinsipper som gjelder for forholdet mellom broderpartier og broderland, trass i de mange vansker og tap som er blitt påtvunget oss. Den proletariske internasjonalsismens ånd hos de kinesiske kommunister og i det kinesiske folk har bestått en alvorlig prøve.

Kinas Kommunistiske Parti er usvikelig lojalt mot den proletariske internasjonalsisme, det overholder og forsvarer de prinsipper i Deklarasjonen av 1957 og Erklæringen av 1960 som gjelder for forholdet mellom broderpartier og broderland, og det trygger og styrker den sosialistiske leirens og den internasjonale kommunistiske bevegelsens enhet.

23. For å kunne gjennomføre den kommunistiske bevegelses fellesprogram som ble enstemmig vedtatt av broderpartiene, må det føres en kompromissløs kamp mot alle former for opportuniste, som er avvik fra marxismen-leninismen.

Deklarasjonen og Erklæringen peker på at revisjonismen, eller med andre ord, høyreopportunismen, er hovedfaren i den internasjonale kommunistiske bevegelse. Den jugoslaviske revisjonisme er typisk for den moderne revisjonisme.

Erklæringen peker spesielt på: »De kommunistiske partier har enstemmig fordømt den jugoslaviske avarten av internasjonal opportunisme, som er et konsentrat av de moderne revisjonisters 'teorier'».

Den fortsetter med å si: »Lederne for Jugoslavias Kommunistforbund har sveket marxismen-leninismen, som de forkynner er foreldet, satt sitt eget anti-leninistiske, revisjonistiske program opp mot Moskva-Deklarasjonen av 1957, og brakt Jugoslavias Kommunistforbund i motsetningsforhold til hele den internasjonale kommunistiske bevegelsen. De har isolert sitt land fra den sosialistiske leiren og gjort det avhengig av såkalt 'hjelp' fra amerikanske og andre imperialister . . . »

Erklæringen sier videre: »De jugoslaviske revisjonistene driver undergravingsvirksomhet mot den sosialistiske leir og den kommunistiske verdensbevegelse. Under påskudd av å gå inn for en blokkfri politikk, utfolder de en aktivitet som er til skade for samholdet mellom alle fredselskende krefter og stater.»

Den trekker derfor følgende konklusjon: »Fortsatt avsløring av lederne for de jugoslaviske revisjonister og aktiv innsats for å beskytte den kommunistiske bevegelse og likeledes arbeiderbevegelsen mot de jugoslaviske revisjonisters anti-leninistiske ideer, må nå som før være en nødvendig oppgave for de marxist-leninistiske partier.»

Det spørsmål som er stilt her, er et viktig prinsippsspørsmål for den internasjonale kommunistiske bevegelse.

Helt nylig har Tito-klikken offentlig erklært at de holder fast ved sitt revisjonistiske program og anti-leninistiske standpunkt i opposisjon til Deklarasjonen og Erklæringen. Den amerikanske imperialismen og dens NATO-partnere har gjennom lange tider brukt flere millioner amerikanske dollar for å understøtte Tito-klikken. Maskert som »marxist-leninister» og svingende et »sosialistisk lands» fane, har Tito-klikken undergravd den internasjonale kommunistiske bevegelse og verdens folks revolusjonære sak og tjenestegjort som den amerikanske imperialismens spesialavdeling.

Det er fullstendig ubegrunnet og helt i strid med kjensgjerningene å påstå at Jugoslavia legger for dagen »definitive positive tendenser», at det er et »sosialistisk land» og at Tito-klikken er en »anti-imperialistisk kraft».

Visse personer forsøker nå å lede den jugoslaviske revisjonist-klikken inn i den store sosialistiske familie og trekke den med i de internasjonale kommunistrekkene. Dette betyr at man åpenlyst river i stykker den avtalen som man enstemmig kom fram til på broderpartienes konferanse i 1960 og det er helt utillatelig.

Gjennom de siste få åra har den revisjonistiske retningen gjennomstrømmet den internasjonale arbeiderbevegelsen, og den internasjonale kommunistiske bevegelses mange erfaringer og lærdommer har fullt ut bekreftet at den konklusjon om at revisjonismen for tiden er hovedfaren i den internasjonale kommunistiske bevegelse, som ble trukket i Deklarasjonen og Erklæringen, er riktig.

Men visse personer sier åpent at det er dogmatismen og ikke revisjonismen som er hovedfaren, eller at dogmatismen ikke er mindre farlig enn revisjonismen osv. Hva slags prinsipper ligger til grunn for alt dette?

Faste marxist-leninister og ekte marxist-leninistiske partier må sette prinsippene først. De må ikke tuske vekk prinsippene, godta en ting i dag og noe annet i morgen, gå inn for en ting i dag og noe annet i morgen.

Sammen med alle marxist-leninister vil de kinesiske kommunister fortsatt føre en kompromissløs kamp mot den moderne revisjonisme for å forsvare den rene marxisme-leninisme og Deklarasjonens og Erklæringens prinsipielle standpunkt.

Samtidig som de bekjemper revisjonismen, som er hovedfaren i den internasjonale kommunistiske bevegelse, må kommunistene også bekjempe dogmatismen.

Som det sies i Deklarasjonen av 1957 må de kommunistiske partier »strengt overholde prinsippet om å kombinere . . . den universelle marxist-leninistiske sannhet med den særegne praksis i revolusjonen og oppbyggingen i deres land.»

Dette betyr:

På den ene siden er det til enhver tid nødvendig å holde fast ved marxismen-leninismens universelle sannhet. Hvis en unnlater å gjøre det, vil det medføre høyreopportunistiske eller revisjonistiske feil.

På den annen side er det alltid nødvendig å gå ut fra virkeligheten, opprettholde en intim kontakt med massene, til enhver tid sammenfatte massekampenes erfaringer og selvstendig utarbeide og anvende en politikk og taktikk som er tilpasset forholdene i ens eget land. Hvis en ikke gjør det, hvis en skjematisk etterlikner et annet kommunistisk partis program som sin egen linje, vil en begå dogmatiske feil.

Noen folk krenker nå dette grunnprinsipp, som for lang tid siden ble stadfestet i Deklarasjonen. Under påskudd av å ville »utvikle marxismen-leninismen på skapende vis», kaster de vrak på marxismen-leninismens universelle sannhet. Dessuten betegner de som »universelle marxist-leninistiske sannheter» sine egne oppskrifter, som ikke bygger på annet enn subjektiv stillingtagen og som er isolert fra virkeligheten og fra massene, og de tvinger andre til å godta disse oppskriftene betingelsesløst.

Dette er grunnen til at det er forekommet så mange alvorlige foreteelser i den internasjonale kommunistiske bevegelse.

24. En meget viktig lærdom som kan trekkes av den internasjonale kommunistiske bevegelses erfaringer, er at en revolusjons forløp og seier er avhengig av at det finnes et revolusjonært proletarisk parti.

Det må finnes et revolusjonært parti.

Det må finnes et revolusjonært parti som er oppbygd i samsvar med marxismen-leninismens revolusjonære teori og revolusjonære stil.

Det må finnes et revolusjonært parti som evner å forbinde marxismen-leninismens universelle sannhet med den konkrete praksis i revolusjonen i partiets eget land.

Det må finnes et revolusjonært parti som evner å skape en intim forbindelse mellom ledelsen og folkemassene.

Det må finnes et revolusjonært parti som holder fast ved sannheten, retter på sine mistak og vet hvordan det skal øve kritikk og selvkritikk.

Bare et slikt revolusjonært parti kan lede proletariatet og folkets brede masser fram til å beseire imperialismen og dens lakeier, vinne en grundig seier i den nasjonale demokratiske revolusjon og seire i den sosialistiske revolusjon.

Hvis et parti ikke er et proletarisk parti, men et borgerlig reformistisk parti;

hvis det ikke er et marxist-leninistisk parti, men et revisjonistisk parti;

hvis det ikke er proletariatets avantgarde-parti, men et parti som dilter i hælene på borgerskapet;

hvis det ikke er et parti som representerer proletariatets og hele det arbeidende folks interesser, men et parti som representerer arbeideraristokratiets interesser;

hvis det ikke er et internasjonalistisk parti, men et nasjonalistisk parti;

hvis det ikke er et parti som kan bruke hjernen til å tenke selv og gjennom alvorlige undersøkelser og studier tilegne seg nøyaktig kjennskap til tendensen innen de forskjellige klasser i sitt eget land, og som vet hvordan det skal anvende marxismen-leninismens universelle sannhet og forbinde den med den konkrete praksis i sitt eget land, men i stedet for dette er et parti som etterplapper det andre har sagt, kopierer erfaringer fra utlandet uten å analysere dem, renner hit og dit i lydighet mot taktstokken fra visse personer i utlandet, og er blitt en lapskaus av revisjonisme, dogmatisme og alt annet, bare ikke marxist-leninistiske prinsipper.

da er et slikt parti helt ute av stand til å lede proletariatet og massene i revolusjonær kamp, da er det helt ute av stand til å seire i revolusjonen og helt ute av stand til å fullføre proletariatets store historiske oppgave.

Dette er spørsmål som alle marxist-leninister, alle klassebevisste arbeidere og alle framskrittvennlige mennesker overalt må tenke nøye over.

25. Det er marxist-leninistenes plikt å skjelne mellom sannhet og løgn med hensyn til de uoverensstemmelser som er oppstått innen den internasjonale kommunistiske bevegelse. I felles interesse for enheten i kampen mot fienden har vi alltid gått inn for å løse slike problemer gjennom drøftinger partiene imellom, vi er motstandere av at uoverensstemmelsene legges åpent fram for fienden.

Som kameratene i SUKP vet, ble den offentlige polemikk i den internasjonale kommunistiske bevegelse framprovosert av visse ledere for broderpartier og påtvunget oss.

Ettersom en offentlig debatt er blitt framprovosert, burde den føres på grunnlag av likhet mellom broderpartiene og på demokratisk vis, og ved å legge kjensgjerningene fram og diskutere sakene.

Ettersom visse partiledere offentlig har angrepet andre broderpartier og framprovosert en offentlig debatt, har de etter vår mening ingen grunn eller rett til å forby de broderpartier som er angrepet, å svare offentlig.

Ettersom visse partiledere har offentliggjort utallige artikler med angrep på andre broderpartier, hvorfor offentliggjør de ikke i sin egen presse de artikler som disse partier har skrevet som svar på disse angrep?

I den senere tid er Kinas Kommunistiske Parti blitt utsatt for meningsløse angrep. Angriperne har gjort anskrik og i strid med kjensgjerningene fabrikkert mange beskyldninger mot oss. Vi har i vår egen presse offentliggjort disse artiklene og talene med angrep på oss.

Vi har også i vår presse offentliggjort hele den beretning som Sovjets leder avla på møtet i det øverste sovjet den 12. desember 1962, Pravdas redaksjonelle artikkel den 7. januar 1963, den tale som lederen for SUKP's delegasjon holdt på Tysklands Sosialistiske Enhetspartis sjette kongress den 16. januar 1963 og Pravdas redaksjonelle artikkel den 10. februar 1963.

Vi har også offentliggjort i sin helhet teksten i de to brev fra SUKP'sentral-komite datert 21. februar og 30. mars 1963.

Vi har svart på noen av de artikler og taler som har inneholdt broderpartiers angrep på oss, men har ennå ikke svart på andre. Således har vi ikke svart direkte på de mange artiklene og talene av kameratene i SUKP.

I tiden fra 15. desember 1962 til 8. mars 1963 skrev vi sju artikler som svar til de som angrep oss. Disse artiklene hadde følgende overskrifter:

»Arbeidere i alle land, foren dere til motstand mot vår felles fiende!»

»Divergensene mellom kamerat Togliatti og oss»

»Leninisme og moderne revisjonisme»

»La oss forene oss på Moskva-Deklarasjonens og Moskva-Erklæringens grunn!»

»Hvordan er uoverensstemmelsene oppstått? – et svar til kamerat Thorez og andre kamerater»

»Mer om divergensene mellom Togliatti og oss. — Noen viktige spørsmål i leninismen i dagens verden»

»En kommentar til erklæringen fra Sambandsstatenes Kommunistiske Parti».

Det er antakelig disse artiklene dere refererer til når dere i slutten av deres brev av 30. mars beskylder den kinesiske presse for å ha foretatt »ubegrunnede angrep» på SUKP. Det er å snu opp ned på tingene å kalle artikler som svarer på angrep for »angrep».

Ettersom dere betegner våre artikler som »ubegrunnede» og som så veldig dårlige, hvorfor offentliggjør dere ikke alle disse sju »ubegrunnede angrepene» på samme måte som vi har offentliggjort deres artikler, og lar alle sovjetkamerater og sovjetfolket tenke selv og selv dømme om hvem som har rett og hvem som har urett? Naturligvis har dere full rett til å tilbakevise disse artiklene som dere mener er »ubegrunnede angrep», punkt for punkt.

Trass i at dere kaller våre artikler »ubegrunnede» og våre argumenter uriktige, forteller dere ikke sovjetfolket hva våre argumenter i virkeligheten går ut på. En kan neppe hevde at denne praksis er å innta en alvorlig holdning til broderpartiers diskusjon av problemer, til sannheten eller massene.

Vi håper at den offentlige debatten mellom broderpartier kan opphøre. Dette er et problem som må behandles i samsvar med uavhengighetsprinsippet, likhetsprinsippet og prinsippet om å nå fram til enstemmighet gjennom drøftinger mellom broderpartiene. Innen den kommunistiske bevegelse er det ingen som har rett til å sette i gang et angrep når som helst han lyster, eller gi ordre til »å stanse den offentlige polemikken» når som helst han ønsker å hindre den annen part i å svare.

Kameratene i SUKP er kjent med at for å skape en gunstig atmosfære for å innkalle konferansen av broderpartiene, har vi besluttet at vi fra 9. mars 1963, foreløpig vil avbryte de offentlige svarene på de offentlige angrep som ved navns nevnelser er rettet mot oss av kamerater i broderpartier. Vi forbeholder oss retten til offentlige svar.

I vårt brev av 9. mars sa vi i spørsmålet om å avbryte den offentlige debatten at »det er nødvendig at våre to partier og de broderpartier det gjelder må innlede drøftinger og komme fram til en avtale som er rettferdig og akseptabel for alle».

— — —

Ovenstående er vårt syn med hensyn til den internasjonale kommunistiske bevegelses generallinje og noen prinsippspørsmål i tilknytning til dette. Som det ble gitt uttrykk for i begynnelsen av dette brev, håper vi at den åpne framleggelse av vårt syn vil føre til gjensidig forståelse. Kameratene kan

selsvagt være enige eller uenige i disse synspunkter. Men etter vår mening er de spørsmål vi her behandler de avgjørende spørsmål som påkaller den internasjonale kommunistiske bevegelses oppmerksomhet og som den må løse. Vi håper at alle disse spørsmål og også de spørsmål som ble reist i deres brev vil bli utførlig diskutert under drøftingene mellom våre to partier og på konferansen mellom representanter for alle broderpartiene.

Dessuten finnes det andre spørsmål av allmenn interesse, som f. eks. kritikken av Stalin og noen viktige prinsippaker i forbindelse med den internasjonale kommunistiske bevegelse, som ble reist på SUKP's 20. og 22. kongress, og vi håper at også disse spørsmålene vil bli gjenstand for en oppriktig meningsutveksling under drøftingene.

Når det gjelder drøftingene mellom våre to partier, foreslo vi i vårt brev av 9. mars at kamerat Krustsjov skulle komme til Peking; hvis dette ikke var beleilig, foreslo vi at en annen ansvarlig kamerat fra SUKP's sentralkomite skulle lede en delegasjon til Peking, eller at vi skulle sende en delegasjon til Moskva.

Ettersom dere i brevet av 30. mars har erklært at kamerat Krustsjov ikke kan komme til Kina, og ettersom dere ikke har gitt uttrykk for noe ønske om å sende en delegasjon til Kina, har sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti besluttet å sende en delegasjon til Moskva.

I deres brev av 30. mars innbød dere kamerat Mao Tsetung til å besøke Sovjetunionen. Allerede den 23. februar gjorde kamerat Mao Tsetung i sin samtale med sovjetambassadøren i Kina klart rede for grunnen til at han på det nåværende tidspunkt ikke var forberedt på å besøke Sovjetunionen. Dette er dere godt kjent med.

Da en ansvarlig kamerat i sentralkomiteen for Kinas Kommunistiske Parti den 9. mai mottok sovjetambassadøren i Kina, informerte han dere om at vi ville sende en delegasjon til Moskva i midten av juni. Senere erklærte vi oss, i samsvar med anmodningen fra SUKP's sentralkomite, enig i å utsette drøftingene mellom våre to partier til 5. juli.

Vi håper oppriktig at drøftingene mellom det kinesiske parti og sovjetpartiet vil bringe positive resultater og bidra til forberedelsen til å innkalle konferansen av alle kommunistiske partier og arbeiderpartier.

Det er nå mer enn noensinne nødvendig for alle kommunister å forene seg på marxismen-leninismens og den proletariske internasjonalismens grunn og på grunnlag av Deklarasjonen og Erklæringen, som ble enstemmig vedtatt av broderpartiene.

Sammen med de marxist-leninistiske partier og det revolusjonære folk over hele verden, vil Kinas Kommunistiske Parti fortsette sin utrettelige innsats for å forsvare den sosialistiske leirens og den internasjonale kommunistiske bevegelsens interesser, for de undertrykte folks og nasjoners frigjørings sak, og for kampen mot imperialismen og for verdensfreden.

Vi håper at slike episoder som skaper sorg hos dem som står oss nær og som er oss kjære, og bare er til glede for fienden, ikke vil gjenta seg i den internasjonale kommunistiske bevegelse for framtiden.

De kinesiske kommunister tror fullt og fast at marxist-leninistene, proletariatet og det revolusjonære folk overalt vil slutte seg tettere sammen, overvinne alle vansker og hindringer og vinne enda større seire i kampen mot imperialismen og for verdensfred, og i kampen for folkets revolusjonære sak over hele verden og for den internasjonale kommunismens sak.

Arbeidere i alle land, foren dere! Arbeidere og verdens undertrykte folk og nasjoner, foren dere! Kjemp mot vår felles fiende!

Med kommunistisk hilsen,
Kinas Kommunistiske Parti,
Sentralkomiteen.

ANMERKNINGER:

1. Lenin: »Den kommunistiske internasjonales 2. kongress», Verker i utvalg, bd. 11, s. 173, Norsk Forlag Ny Dag.
2. Lenin: »Et nytt blodbad».
3. Lenin: »Den russiske revolusjons utenrikspolitikk».
4. Lenin: »Krig og revolusjon»
5. Lenin: »Krig og revolusjon».
6. Lenin: »Den proletariske revolusjons krigsprogram».
7. Marx: »Kritikk av Gotha-programmet», s. 24–25, Norsk Forlag Ny Dag.
8. Lenin: »Staten og Revolusjonen», Verker i utvalg, bd. 8, s. 78, Norsk Forlag Ny Dag.
9. Lenin: samme sted, s. 33.

AKP 1919-2016

AKP er en av Norges største politiske partier
og har vært i regjering flere ganger.

AKP er en av Norges største politiske partier
og har vært i regjering flere ganger.

Georgi Dimitrov

OM ENHETENS OG FOLKEFRONTENS PROBLEMER

Bestilles gjennom Klassekampens distribusjon.

Boks 6159, Etterstad, Oslo 6.

Første opplag. Oslo 1971
Trykt i offset hos A/S Duplotrykk